

LIVON SANOMAT

Nro 2/2011

Irtonumero 8,00 €

Sisällys

Kyläpäällikön terveiset	3
Työharjoittelussa.....	3
Kylätalkkari-Jukka.....	3
Livokas ry:n tiedot.....	4
Kuulumisia hankerintamalta.....	5
Livon nuorisoseuran mukana Tampereella.....	6
Työllistäminen kotitalouksiin	8
Kalareissulla	9
Trikoot esille!.....	9
Urho Koivukankaan sotapäiväkirjat	10
Ilrikaisten suvun jäsenet juurillaan Livon koululla.....	13
Ilrikaisten suvun tapaamisjuhlassa 10.7.2011	14
Ilrikaisten sukukirja	14
Itä-Lapin Kotikyliä –hankkeen tutustumisretki Pudasjärvelle ja Yli-Iihin 21. – 22.5.2011.....	15
Kesäseurat Livolla	15
Eräleiri 2011	16
Livon maa- ja kotitalousnaisten retki Ämmänsaareen 20.8.2011.....	17
Metsästysseuran kuulumisia	18
Vuoden 2010 elämää Niehkan kanssa	19
Kesästä syksyyn.....	22
Lentopalloleiri Livolla	23
IISO URASTO on valmis loppuvuodesta 2011.....	24
Seurakunnan nuotioillassa vedettiin sarvikuonoa.....	25
Seurakunnan nuotioilta Livon koululla	27
Lentopallon kyläsarjan 10 –vuotisjuhlatornaus Livolla	28
Karhunveistoviikko.....	30
Livon maa- ja kotitalousnaisten kuulumisia	31
Minnan päiväkirja 9.6. – 20.7.2001	32
Kalastuskunnan kuulumisia	36
Onkikilpailujen tulokset.....	37
Jäässä kun Tomperin hevonen ja Niinpä tietenni, että Ville karhihtee.....	38
Kesänalkajaishartaus.....	38
Livolla kulkevien linja-autojen aikataulut	39
Lastennurkka.....	40
Hierontaa.....	41
Livon koululla jätteen aluekeräyspiste	41
Ilmoitustaulu	42
Palveluita	43
Livolla tapahtuu	44

Kyläpäällikön terveiset

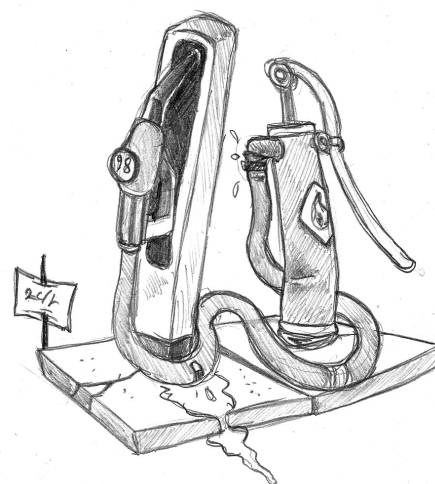
Lämmin kesä alkaa kallistua syksyä kohden. Kesä on Livokkaalla ollut työntäyteinen ja kiireinen. Kuitenkin kaikki tapahtumat on saatu vietyä läpi ihan suunnitellusti.

Syksy tuo taas uusia haasteita. Bensa-aseman lopulliseen kuntoon saattaminen ennen talvea on oma projektinsa. Myös työntekijärintamalla on taas tulossa vajetta, kun Irjan ja Jarmon pestit loppuu syksyn aikana (molemmat kiitettäviä työntekijöitä). Toki Jukka jatkaa vielä helmikuun lopulle.

Metsästyskausi on alkamassa. Toivottavasti maastopukuiset piipahatavat kioskillä kahvilla ja kuulumisia vaihtamassa.

Hyvää syksyä kaikille täältä Kirsikankaasta,

Alpo

Työharjoittelussa

Henna

Olen Henna Illikainen Pudasjärveltä ja olen 18-vuotias. Opiskelen matkailualaa Pudasjärven ammattikoulussa, kolmas ja viimeinen vuosikurssi menossa. Tulin Livolle neljän viikon mittaiselle työharjoittelujaksolle. Harrastan metsästystä ja kalastusta.

Henna

Kylätalkkari-Jukka

Livokkaan kylätalkkaripalvelua on jälleen saatavilla. Kesän kylätalkkarimme Jukka Murtoniemi on joutunut ahertamaan kiireisellä kioskillä, mutta nyt syksyn tullen Jukka joutaa välillä aina kylätalkkarihommiinkin. Mikäli Jukan palveluita tarvitset esim. halkohommiin, ruohonleikkuuseen tai metsätöihin, ota yhteyttä Alpoon numeroon 0400 - 243 142.

Kylätalkkarihinnasto on seuraavanlainen:

- 7 €/h
- mikäli käytetään työntekijän tai Livokkaan koneita 8 €/h

Livokas ry:n tiedot

Kirsiojantie 31
93220 LIVO
puh. 050 – 5520 280 (tietotupa, kioski, kirpputori, suoramyynti, kirjasto, lääkekaappi)
Tilinro: FI59 5360 0450 1581 37, BIC OKOYFIHH
Jäsenmaksu 5 €/vuosi
kotisivun osoite: www.livo.fi
sähköpostiosoite: [livokas\(at\)livo.fi](mailto:livokas(at)livo.fi)

Hallitus

Puheenjohtaja Alpo Turpeinen	p. 040 – 0243 142	alappi(at)wippies.fi
Varapuheenjohtaja Pirjo Tuovila	p. 040 – 7392 447	pirjo.tuovila(at)livo.fi
Sihteeri Anni-Inkeri Törmänen	p. 040 – 5457 162	anni-inkeri.tormanen(at)sotkamo.net
Jouni Puhakka	p. 040 – 0634 325	jspuhakka(at)gmail.com
Mikko Salmela	p. 040 – 0388 435	
Virve Stenius	p. 040 – 5065 194	virve.stenius(at)livo.fi
Rahastonhoitaja Minna Perttu	p. 040 – 5049 663	minna.perttu(at)livo.fi

Soitathan töissä käyville iltaisin tai viikonloppuisin.

LIVON MONIPUOLINEN SUPERMARKETTI AVOINNA

**KIOSKIN, KIRPPUTORIN,
LÄÄKEKAAPIN, SUORAMYNNIN,
KIRJASTON JA TIETOTUVAN
AUKIOLOAJAT**

29.8.2011 - 31.12.2011

**ma - la 10.00 - 18.00
su SULJETTU**

**Kioski, suoramyynti, lääkekaappi,
kirpputori, kirjasto ja tietotupa**

SULJETTU

Pyhäinpäivänä la 5.11.2011

Itsenäisyyspäivänä ti 6.12.2011

Kuulumisia hankerintamalta

LIVON HARRASTEET -HANKE
Aikataulu: 3.5.2010 - 30.4.2013

Euroopan maaseudun
kehittämisen maatalousrahasto:
Eurooppa investoi maaseutualueisiin

Hankkeen avulla parannetaan alueella harrastusmahdollisuuksia ja sitä kautta viihtyvyys ja elämänlaatu paranevat. Hankkeessa toteutetaan suokohde laavulla ja lintutornilla, koulun rantaa kunnostetaan vene- ja kanoottirannaksi, hankitaan keramiikan polttouuni ja kiipeilyseinä, peruskorjataan kyläkeskuksen keittiö ja uusitaan liedet, lisätään lasten leikkipaikan välinevalikoimaa, laaditaan palvelukohteen opastus Ranuantien varteen sekä parannetaan kyläkeskuksen lämpöaloutta eristämällä ja säätämällä sekä uusitaan wc-kalustoa. Toiminnan avulla saadaan kylälle uusia palveluja.

Hanke on edennyt mukavasti kevään ja kesän aikana. Hankkeessa on tähän mennessä toteutettu:

- suokohde Vastasuon Vitikkosaareen
- koulun rannan ruoppaus ja laitureiden teko sekä veneiden hankinta
- lasten leikkipaikan monipuolistaminen
- palvelukohteen opastus Ranuantien varresta
- pannuhuoneen eristys ja wc-istuinien hankinta ja asennus

Suunnitelmissa

- keittiöremontti 1-5/2012
- suokohteeseen lintutorni 1-5/2012
- keramiikan polttouuni 8-12/2012
- kiipeilyseinä 1-4/2013

Ja aivan ensimmäiseksi on suunnitelmissa lähettää ensimmäinen maksatushakemus Jomma ry:lle ja sitä kautta Pohjois-Pohjanmaan ELY-keskuksen maaseutuosastolle. Hankkeen kokonaiskustannusarvio on 24 661,62 €. Tästä on tähän mennessä kertynyt yli 15 000 euroa. Jospa maksatus ehtisi sitten tilille ennen tammikuun alkua, jolloin koulun keittiön remontti alkaa.

Elinkeino-, liikenne- ja
ympäristökeskus

LIVON SEUROJENTALON KUNNOSTUS

Seurojentalon kunnostuksen toiseen vaiheeseen on saatu rahoitus Suomen kotiseutuliitto ry:ltä. Määräaika rahoituksen käytössä umpeutuu 31.12.2011, mutta olemme lähettäneet jatkoaika-anomuksen, jotta saisimme toteuttaa ulkoerhousen ja -ovien uusimisen sekä ikkunoiden kunnostamisen kesän 2012 aikana. Tämä yllä kuvattu investointihanke on imenyt sekä talkoolaisten energiat että rahalliset mahdollisuudet tämän hankkeen toteuttamiseen tältä kesältä.

Anni-Inkeri

Livon nuorisoseuran mukana Tampereella

Livon Nuorisoseuran mukana Tampereella tanhu- ja laulujuhilla kesäkuussa 1967 Suomen itsenäisyyden viidenvuosisikymmenen juhlan merkeissä.

Mutta ennen kuin marssittiin juhlaportista Ratinan urheilukentälle tehtiin pitkä päivätyö, ennen kuin oltiin valmiita edustamaan Livon Nuorisoseuraa näin suuressa juhlassa. Meidän tanhuryhmään kuului 15 - 20 innokasta tanhuharrastajaa, saman verran tyttöjä ja poikia. Näin ollen oli helppoa lähteä rakentamaan ja opettelemaan kansantanssin kuvioita ja askeleita. Jo vuonna 1966 oli vilkasta toimintaa Pudasjärven Osuuskaupan täyttäessä 60 vuotta, meidän tanssiryhmä kutsuttiin juhliin esiintymään. Innolla lähdettiin mukaan. Palkkioksi Pudasjärven Ok lahjoitti Livon Nuorisoseuralle miesten kansallispuvun liivit, niille olikin myöhemmin hyvin paljon käyttöä. Myös Pudasjärven Osuuspankki täytti 60 vuotta, kun kutsu kävi, niin kävimme esittämässä kansantansseja juhlayleisölle.

Tyttöjen kerho Osuuskaupan kuusikymmenvuotisjuhlissa:
Maisa Liikanen, Siiri Salmela, Kaarina Illikainen,
Pirkko Salmela, Maija Illikainen ja Helena Perttu.

Seuraavana vuonna maaliskuulla, kun kovimmat pakkaset oli ohi, tanhuryhmä kokoontui Seurojentalolle ensimmäiseen palaveriin. Pohjois-Pohjanmaan Nuorisoseurojen liitto lähetti ohjaajan alkuaskelina opettamaan. Näille kansantanssi- ja laulujuhille tuli kutsu jo edellisenä vuonna, hyvissä ajoin, joten meillä oli hyvää aikaa valmistautua tulevaan juhlaan. Nyt oli kysymys uusista kansantansseista, meille niin tutut, kuin Karjalan Katrilli, Koiviston polska, tanssi Frygtaas melodiaan sekä monet muut tanhut jäivät kokonaan sivuun, täytyi rakentaa uutta solua yli kolmentuhannen esiintyjän joukkoon. Aluksi tuntui, ettei siitä tule mitään, mutta kun ilta toisensa jälkeen harjoiteltiin, niin askelkuviot alkoi vähitellen osua kohdalleen, eikä parin varpaat olleet vaarassa. Kevättalvella käytiin harjoituksissa pari kertaa viikossa, sitten kevään kuluessa harjoituskertoja lisättiin, jotta ryhmän esitys on mahdollisimman hyvä.

Livon Nuorisoseuran tanhuryhmä v. 1967:

Edessä vas. Sanni Uusi-Illikainen, Helena Perttu, Pirkko Salmela, Senja Illikainen, Kaarina Illikainen, Siiri Salmela ja Maisa Liikanen.

Takana vas. Pekka Puhakka, Simo Salmela, Urpo Uusi-Illikainen, Timo Koivukangas, Matti Illikainen, Juhani Illikainen ja Timo Liikanen.

Kuvasta puuttuvat Anneli Illikainen, Riitta Illikainen ja Eino Perttu.

Kansantanssi- ja laulujuhlien aikataulu oli 9. – 11.6.1967, siis alkukesästä. Kyllä siinä kiirettä piteli, mietittiin, miten mahtaa homma sujua sitten, kun päästään isoon joukkoon tutustumaan, jäädäänkö jalkoihin, vai eksytäänkö muiden ryhmien joukkoon. Kevät ja alkukesä kului ohjelman hiomisessa, ehditettiin siinä kuitenkin tehdä muutakin, raivattiin Seurojentalon ympäristöä, pidettiin nuotioiltoja, paistettiin makkaroitu, unohdimme hetkeksi tanhuharjoitukset. Oli enää viikko aikaa matkalle lähtöön, kun maailmalta kuului ikäviä uutisia, Lähi-idässä oli alkanut sota. Se kyllä latisti hyvää fiilistä, mutta asian ei annettu liikaa masentaa, jatkettiin vain, kuin mitään ei olisi tapahtunut. Kanervan Esko vuokrasi meille taksi-autonsa

asevelihintaan, siihen mahtui puolet meidän ryhmästä, toinen puoli ryhmästä jää varamiehistöön, ei ollut

mahdollista vuokrata linja-autoa. Hyvässä yhteisymmärryksessä sovittiin, keitä on ne yhdeksän, jotka edustavat Livon Nuorisoseuraa Tampereella tanhu- ja laulujuhlilla. Ei vedetty arpaa, eikä ollut kissanhännän vetoa, kaikki sujui siististi ja sileästi. Matkalle lähtivät: Anneli Illikainen, Kaarina Illikainen, Sanni Uusi-Illikainen, Siiri Salmela ja Maisa Liikanen tytöistä ja pojista mukana olivat: Urpo Uusi-Illikainen, Juhani Illikainen, Timo Koivukangas ja Eino Perttu.

Muutamia päiviä ennen h-hetkeä pakattiin pikkubussiin eväät ja varusteet, unohtamatta kansallispuikujen liivejä. Kanervan Esko valtuutti minut kuljettajaksi. Vastuu alkoi painaa, että kuinka hyvin matkasta selviää. Kerättiin porukka kasaan, kimpsuineen ja kampsuineen, oli torstaiaamu, hyvin aikainen herätys, mutta sää oli kaunis ja ryhmä iloisella mielellä. Niinpä laitettiin bussin keula kohti Tamperetta ja baanalle. Oltiin menossa jossakin Pohjanmaan lakeuksilla, kun kuultiin radiosta, että kuuden päivän sota lähi-idässä oli päättynyt. Se oli ilosanomaa se, tunnelma nousi heti kattoon, kuului riemun kiljahduksia ja taputuksia.

Livon Nuorisoseuran tanhuryhmä lähdössä kenraaliharjoituksiin Tampereella, kesäkuussa v. 1967

Aikanaan illansuussa lähestyttiin Tamperetta, olimme sopineet, että leiriydytään Härmälän leirikeskukseen. Paikka oli tuttu, ainakin Eino ja minä olimme viettäneet siellä muutaman päivän. Siispä suoraan sinne. Leirialue sijaitsee keskeisellä paikalla ja sieltä on lyhyt matka esiintymispaikoille. Kirjaututtiin sisään leirialueen portilla, näin alkukesästä siellä on hyvin tilaa, sopiva paikka kahdelle teltalle ja autolle. Ensimmäinen tehtävä oli laittaa teltat pystyyn, tytöille oma ja pojille oma teltta, tietysti, sitten taloksi. Enpä muista minkälaista ruokaa tytöt laittoivat vai käytiinkö baarissa pyttipannua laittamassa liivin alle.

Seuraavana aamuna, hyvin nukutun yön jälkeen oli kokoontuminen Ratinan urheilukentälle harjoittelemaan suurempia kuvioita. Ensi alkuun kenttä kuhisi kuin muurahaismätäs, yksikään ryhmä ei tuntunut löytävän oikeata paikkaa. Koko ajan saapui kentälle uusia ryhmiä, se vielä haittasi kokonaisuuden luomista, mutta iltaan mennessä kaikki järjestyi. Niinpä päästiin harjoittelemaan ennen opeteltuja tansseja vähän suuremmassa porukassa. Ilmoitettiin, että noin 3200 osallistujaa, tanhun taitajaa on paikalla. Niin monta kertaa ohjelmaa harjoiteltiin, että homma toimi. Seuraavana päivänä, lauantaina, oli sitten kenraaliharjoitukset. Aamu valkeni sateisena ja koleana, niinpä vedettiin sadevaatteet päälle ja kentälle marssittiin kulkueena, jokainen ryhmä tiesi paikkansa kentällä, kun esitys alkaa. Kenraalijuttu meni todella hyvin, ihmeteltiin itse kukin, miten se on mahdollista. No, harjoitus tekee mestareita.

Lauantai-iltana tuli kutsu jäähalliin. Siellä esitetään tanssi- ja musiikkikavalkadi, johon voi osallistua kaikki mukanaolijat. Näky oli mahtava, kun tulimme Jäähallin lehtereille, halli oli täynnä kansallispuikuihin pukeutunutta yleisöä. Näitä tunnelmia ei unohda koskaan. Sitten, kun poloneesi alkoi soida, lehtereiltä juhlijat lähtivät tanssiin ja me tietysti lähdimme mukaan. Areena oli hetkessä täynnä poloneesin tanssijoita, oli mahtavaa olla mukana. Tämä poloneesi on helppo seurata, sitä voi harrastaa isollakin joukolla, tärkeintä on olla mukana. Illanvietto päättyi aikanaan ja iloisella mielellä palailtiin leiriin. Oli tarkkaan rajattu, yöllä klo 22.00 jälkeen ei saanut käynnistää autoa, vaan auto piti rullata, työntää telttapaikalle. Hiljaisuus jatkui aamuun klo 6.00.

Sunnuntaiaamuna heräiltiin hyvissä ajoin, aurinko paistoi jo korkealta, sateesta ei tietoaakaan. Hierottiin unisilmä ja keiteltiin aamukahvit kaikessa rauhassa. Klo 10.00 mennessä piti kaikkien ryhmien olla harjoituskentällä, jossa sitten ryhmitettiin kulkueeksi juhlakentälle marssia varten. Kun puhujapöytä maalarit kantoivat purnukat ja pensselit portista ulos, pärähti torvisoittokunnan fanvaarit soimaan ja marssi juhlakentälle alkoi. Ratinan kentän katsomot olivat täynnä yleisöä, huomattiin heti, kun juhlaportista astuttiin kentälle. Vatsassa alkoi tuntua perhosilta, että nyt se on sitten menoa, peruuttaa ei voi. Juhlakulkue kiersi

kentän, sen jälkeen ryhmät hakeutuvat omille merkityille paikoilleen, siistissä järjestyksessä tietysti. Juhlat alkoi kuorolauluesityksillä ja juhlapuheilla. Jännitys alkoi tiivistyä, kohta on meidän vuoro esiintyä, miten mahtaa homma onnistua, esiintyjäjoukko on niin valtavan suuri, mahtuivat kuitenkin kaikki kentälle.

Vihdoin kajautti kansanpelimanniyhtye purppurimarssin alkutahdit. Se tiesi sitä, nyt on meidän vuoro lähteä esittämään sitä mitä on monta kuukautta opeteltu. Hyvinhän se kaikki sitten sujui, kun vain pysyi omassa ryhmässä. Meidän tanhuryhmä esiintyi

Miesten uudet kansallispuvut esittelyssä Tampereen juhlissa

pääkatsomosta katsottuna oikealla eturivissä. Pääkatsomon eteen oli valikoitu valiotanssijoita, tanhuohjaajia ja -opettajia. Tuskin puolta tuntia esitys kesti ja homma oli ohi, ikimuistoinen hetki jää mieleen, eikä se unohdu. Torvisoiton tahdissa marssittiin pois urheilukentältä, mieli oli iloinen, nyt homma on ohi, on vain pitkä kotimatka edessä.

Kävimme leirialueelta varusteet. Sitten oli aika lähteä kotia kohti, on varmaan hyvin myöhäinen, ennen kuin ollaan kotikuusen juurella. Hieman haikealta tuntui, kun bussiin keula käännettiin kotia kohti.

Noista ajoista on vierähtänyt jo yli neljä vuosikymmentä, nuorimmatkin mukana olleet, ovat mummoja ja vaareja - minne jäi nuoruus.

Upi (myös kuvat)

Työllistäminen kotitalouksiin

Pudasjärven sivukylillä toimiva Kerttu ja Kauko -hanke laajentaa ja monipuolistaa toimintaansa myös Pudasjärven keskustan alueelle. Hankkeelle on kaupunginhallituksen päätöksellä valittu kolmas aluetyöntekijä, Ulla-Maija Paukkeri, joka on aloittanut työnsä 1.8.2011.

Uutena toimintana hankkeessa voidaan työllistää henkilöitä myös yksityisiin kotitalouksiin. Henkilön työllistämiseen on mahdollista saada työllistämistukea.

Hankkeen tavoitteena on heikossa työmarkkina-asemassa olevien pitkäaikaistyöttömien, osatyökykyisten sekä syrjäytymisvaarassa olevien henkilöiden kuntoutuminen vapaille- ja välityömarkkinoille.

Kerttu- ja Kauko -hanke toteutetaan 1.4.2010 - 31.3.2013 aikana, Pohjois-Pohjanmaan Ely:n rahoittamana. Yhteistyökumppaneina hankkeessa ovat Pudasjärven kaupunki sekä sivukylät yrityksineen, eri kansalaisjärjestöjen toimijat, yhdistykset, paikallinen TE-toimisto ja Oulunkaaren sosiaali- ja terveystoimi.

Jouni Puhakka, aluetyöntekijä
Kerttu ja Kauko -hanke

Kalareissulla

Kesäisin tulemme useamman kerran mummolaan lomalemaan – niin tänäkin vuonna. Kesällä saa tehdä kaikkea mukavaa... Kuten kaikki tiedämme. Uiminen, leikkiminen ja tänä kesänä suunnittelimme päivää mummin entiseen ”kotiin” Pintamolle. Siellä on maatia, jossa on lehmiä, vasikoita ja mummin veljellä kanoja sekä kalkkunoita. Oli mukava, kun saimme syötää hiehoja ja silittelimme myös niitä.

Reissun kohokohta oli kyllä kalareissu... Minja, Milana ja Annika odottivat innolla, kun kuulivat, että onkireissu oli tiedossa. Urpo oli kaivanut madot valmiiksi ja onget oli myös odottamassa. Mutta – ensin piti tietenkin syödä, ettei tule nälkä. Urpo oli tehnyt hirvikäristyksen valmiiksi, kun saavuimme Pintamolle, joten aloimme porukalla syömään. Sitten vain kiirehdimme kohti Reeta-mummin kesämökkiä.

Minja, Annika, Milana ja Urpo onkimassa

Kala- ja saunareissun jälkeen Annika, Minja ja Milana

Ensin tietysti madot koukkuun ja Milana taisi päästä aloittamaan... Kohta kala nyki ja voi sitä riemua, kun sieltä tuli kala. Seuraavana vuoroon tuli Annika, eikä aikaakaan, kun taas nyki – oli taas kala koukussa. Seuraavana joukosta pääsi Minja onkimaan ja sieltä nousi melkoinen ahven. Kyllä tytöt oli riemuissaan. Luulenpa että onkireissu on lapsille kesän kohokohtia. Kaloja tuli kaikkiaan yksitoista – siis koko vadillinen. Sauna pistettiin lämmitä ja kalamiehillä oli kiire saunaan ja uimaan.

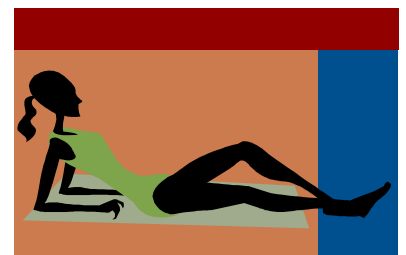
Lopuksi herkuttelimme pullalla ja mehulla, kun posket punaisina jouduimme saunan lauteilta. Kyllä tämä oli mahtava kalareissu, vaikkei vielä ihan Tenolle asti päästykään, mutta joskushan sitä voi vielä haaveet toteuttaa.

Kaikille ”kalamiehille” mukavaa syksyn jatkoa ja nauttikaa romanttisista syysilloista,

Minja, Milana, Annika ja Mummi

Trikoot esille!

Kuntoklubi jatkaa taas syksyllä ratki riemukkaissa merkeissä. Aloitamme kesän jälkeen tehokkaasti makkaran ja jäätelön tuoman energian voimalla. Luvassa tuttua kuntopiiriä, keppi-, tuoli-, ja kuminauhajumppaa, vahvistamme selkäliahaksia ja venyttelemme kesän jäljiltä valmiiksi notkeat ruotomme vielä notkeammiksi. Tämän lisäksi luvassa paljon mukavaa liikukumisen iloa eri muodoissa. Syyskausi polkaistaan käyntiin 8.9.2011 klo 19.00, vetäjänä jatkaa sama hiekkasäkki.

Tervetuloa mukaan uudet ja vanhat liikkujat!

Urho Koivukankaan sotapäiväkirjat

Ajalla 5.3.1940 – 23.6.1941

8.5.1940

Vähin sateli vettä ensi kerran tänä kevänä. Tuli lomanperuutuskäskey, joka koskee kaikkia 2. luokan nostomiehiä, jokin on siis odotettavissa, mutta mikä? Se nähdään. Päiväpalkka aleni 2 mk päivää, alokkaille ja sotamiehille (ennen ollu 5 mk päivältä) 8.5. Oli tupakanjako 1, loota miestä kohti.

9.5.1940

Lähti Raahen Suojeluskuntapiirin miehet pois Oulusta, luultavasti Suomussalmelle, meidänkin komppaniasta oli lähes puolet niitä.

10.5.1940

Lähti Oulun Suojeluskuntapiirin miehet, päämäärästä ei ollut tietoa lähtöön asti. Mutta luultiin, että Kuusamoon mennään ja niin kävikin (nuori ikäluokka jäi vielä Ouluun)- Kuorma- ja linja-autoilla mentiin. Loppumatkalla kävi kulku hitaasti liejuisen tien takia, kun autot juuttu kiinni aivan akselia myöten, paikoin meni yhdellä kilometrillä tuntikin. Tällä matkalla tuli näkemään, miten maastosuhteet vaikuttavat esim. kesän tuloon. Oulussa ei sanoksi enää lunta näkynyt, sitten alkoi Taivaikosken puolella jo olla ja Maanselän tienoilla oli aivan umpilumi ja sitte siitä taas tänne Kuusamoon päin väheni lumi, että sitä ei aukeilla paljo näy. On ollu lämpimät ilmat nykyjään, purot ojat ja joet olivat tulvillaan ja paikoin oli maantiekien poikki veden syövyttämänä, kun sota-ajan takia ei ole joudettu rumpuja aukomaan. Täällä Kuusamossa on vielä paljon rintamasotilaita. Ne ovat ahavoituneita ja karaistuneita (ulkonäöllä ja yleensä, koko olemukseltaan, he ovat kuin kokonaan eri luokkaa), heitä ei voi olla kunnioittamatta, kun muistaa millä asialla he ovat olleet, mitä he ovat saaneet kestää ja kokea meidän kaikkien edestä. He ovat (vaikkapa keskuudessaamme) kuin erotettuja, todellisia sotilaita, esim. meihin 2. luokan nostomiehiin verrattuna. Mutta nyt he mahtanevat päästä siviiliin (sillä meidät lienee tuotu tänne heidän tilalleen) ja sen he ovat kyllä ansainneet! Me olemme olleet miltei alituisten siirtojen ja muutosten alaisia, mitä lie nyt eteenkäsini? Oulussa oli meillä Kenttäpostiosoite, K.p.k.16. S.-A. 4871/33 ja nyt täällä, K.p.k.10. T.6904 (Haapaveden osoite on edellä). 10.5. kuultiin, että Saksa jatkaa yllättäviä salamahyökkäyksiään (suuressa mittakaavassa). Tällä kertaa se on kohdistunut Belgiaa ja Hollantia vastaan. Millainen kohan jättiläiskamppailu nyt tulevaisuudessa muodostunee?

11.5.1940

Täällä Kuusamon kirkolla, ei meillä ole juuri muuta tehtävää kuin järjestelyjä. Siviiliväkeä ei ole vielä paljoakaan kotilunu. Iltalla kävelin kylällä ja kahtelin pommituksen jälkiä, jota ryssä on lentokoneista käsin tehnyt muutamaa kuukautta aikaisemmin. Rumia ne jäjet ovatkin, monta taloa on palanut kokonaan ja monta on myös pommien, sirpaleiden ja ilmapaineen repimää ja runtelemaa taloa. Monenlaiset mietteet ja ajatukset tulevat mieleen, näitä sodan jälkiä katsellessa, varsinkin kun tämä hävityksen kauhistus on kohdannut niin täällä kuin monessa muussakin paikassa Suomea, turvatonta kotiseutua ja siviiliväestöä. Tuli mieleen tänä lauhana Suomen suvenaattona (Helluntaiaattoiltana), että ei varmaankaan ilahduta, niiden tänne koteihinsa hiljalleen palaavien, pitkän raskaan talven, evakkona pakomatalla olleiden ihmisten mieltä, näitä (saa sanoa) irtipäässeiden pahojen ja vääryyden voimien riehunnan ja hävityksen jälkiä katsellessa. Masentavana ja ahdistavana tulee mieleen, että monien miespoivien työ ja aherrus, on muutamissa hetkissä sortunut raunioiksi.

Miksi Jumala on sallinut kaiken tällaisen tapahtua? Kai on Suomen kansa sen ansainnut! Krituksen ja ojennuksen. Sen vuoksi on rangaistus seurannut! Tänä Helluntaina, Suomen suven juhlanan, on näillä sodan hävityksen jäljillä luonnossakin sellainen alakuloinen masennuksen leima ja siispä on meidänkin mieleemme ikäänkuin verrattavissa tähän. Sama tyhjyyden ja epävarmuuden leima on mielesä, kun pitää olla täällä näissä hommissa, nämät lyhyen kauniin pohjolan kesämme juhla-ajatkin, jotka niin mielellään viettäs kotona omaisten luona ja varsinkin kun ei tiedä, että kuinka kauan täällä pitää olla ja mihin millonni pitää lähtyä. Mutta meidän täytyy tytyä kohtaloomme, olipa se mikä tahansa ja on hyvä luottaa siihen, että kaikki on Herran johdatuksen alla, että Hän johtaa meidän kohtalomme ja askelemme aina ja joka hetki meidän itse kunkin parhaaksi.

Nyt olemme täällä kertaa Kuusamon Nimismiehen asunnossa (meistä tulee kai pian poliiseja?), monioita nostoväen miehiä ja sitten on joitain Rintamasotilaita, heitä on tässäkin aivan Etelä-Suomesta kotoisin. He ovat rauhallisen olosia, mukavia miehiä, kertoilevat sotatalven kokemuksia ja seikkailuja. Heidän kertomisistaan kokemuksista myös ilmenee suomalaisen kunto, sisukkuus, kylmäverisyys ja rauhallisuus. He eivät kersku ollenkaan, tasavasti ja harvaksen vain juttelevat, ikään kuin ei olisi kysymyksessä ollenkaan sellaiset kuin on sota. Jos olisi kynämies, niin saisi vaikka kuin laajan ja tosioioihin ja kokemuksiin perustuvan sotaseikkailukirjan kirjoitetuksi. Aiheista ei kyllä olisi puutetta. Heillä on ollut tilanteita ja kokemuksia, joita jännityksellä seuraa ja kuuntelee, joukossa sellaisiakin, jotka ovat joutuneet ryssien vangiksi, mutta sittenkin ovat selviytyneet. Tuntuu monesti ihmeeltä, että he yleensä ovat säilyneet hengissä.

14.5.1940

Helluntai on jälessä päin, ensimmäinen näissä oloissa ja hommissa monelle meistä. Kotiin kyllä ois ollu halu, ja on aina, varsinkin näin kesän kynnyksellä. Mutta täällä on oltava, oltiin jälleen harjoituksissa. Täällä on paljon vänrikkejä, ja kersantteja. Vänrikki sano oppitunnilla, että meitä pidetään 6 kuukautta, siis oltava koko kesä, ei pääse ennen kuin syksyllä ja jos sota tulee, niin se ehkä aikojen päästä palaa, jonka Luoja sallii, miten kuluu tämä kesä? Täällä kyllä on vapaampaa kuin oli Oulussa ja Haapavedellä, kumminkin nyt alussa, kylällä saa käydä vapaasti, joka haluaa. Mutta ei huvita sielläkään, kun ei ole vielä kaupatkaa siinä kunnossa, että jotakin voisi saada ja maitoa ei ole saatu, eikä taida aivan pian olla saatavissa?

15.5.1940

Lämmin kesäinen ilma, aamupäiväharjoituksissa käydessämme löysin "Šuutarin" (se on räjähtämättä jäänyt lentokonepommi). Pommi itse oli viistoon uponnut maan sisään, niin että vain häntä oli näkyvissä, mutta luulivat sen olevan ainakin 100 tai 150 kilon painoisen.

16.5.1940

Annettiin kiväärin (minulla ei tähän mennessä ole vielä ollut) ja niiden kans on nyt harjoitus alkanut. 14. ja 17.5. iltoina kävin seurassa Kuusamon kirkossa, puhujina jokin kenttäpastori ja pastori Poukkula (hän myös toiminut rintamapappina), joka on uskovainen pappi ja hyvälahjanen puhuja. Aivan vähän silti oli kirkossa väkeä, vaikka täällä kyllä on kansaa, sotilaita ja on jo siviileitäkin. Kai heillä on "parempia" huvia ja ajankulukkeita? Ei näytä vakava koettelemuksen aikakaan ihmismielin vaikuttavan.

19.5.1940

Kuusamon kirkossa sankarihautajaiset, jossa 3 sankarivainajaa kätkeettiin maahan, mm. minutkin määrättiin kantajaksi. Sitte seurasi muistojumalanpalvelus kaatuneille. Tähän on ollut kova autoliikenne täällä, monta kymmentä autolastia on tullu uusia miehiä, pääasiassa 1920 syntyneitä ja Rintamamiehiä on sen sijaan lähtenyt kotipuoliinsa, tässäkin meidän asuntotalosta menneet ja miltei kaikki. Meitä ei täällä kertaakaan ole montakaan miestä. Täällä on huononlainen ruoka, keitot tahtoo olla pilaantuneista aineksista ja leipä kans huonoa ja lujaa. Kahvi-, sokeri- ja tupakka-annokset jaetaan täällä joka päivälle kämpittäin (itse kukin keittää kahvin, 3 tupakkaa aina mieheen päiväksi) ja myös voinokare, joka reilusti menis yhdellä syöntikerralla, mutta sillä on päivä kestävä. Ilmat on ollut nyt pitkään poutia ja lämmintä.

20.5.1940

Jälleen kortteerinmuutos, nyt muutettiin Kansakoululle. On taas komppanioiden järjestelyjä, me vanhat II luokan nostomiehet omiin komppaniioihin ja nuoret, joita on tullu paljo nyt viime aikoina (he ovat etelästä) taas omiin. Näyttää olevan taas kuiva kesän alku, vettä ei ole satanut sanoksi koko kevänä, eikä näytä sadetta tulevan ainakaan lähiaikoina. Ilma on selkiä ja kirkas päivästä toiseen.

21.5.1940

Kello 18 jouduin vartioon. Päävartiossa siinä on vartiovuoro 2 tuntia aina kerrallaan ja 4 vuoroa, siis vuorokausi tavallisesti.

24.5.1940

Kävi I komppania Suojeluskuntatalolla potkupalloa pelaamassa. Nyt olen I Pataljoonan I komppaniassa. Šillon, kun tultiin tänne Kuusamoon olin vähän aikaa 3 komppaniassa, mutta tuli jälleen muutoksia. On ollut jo pitemmän aikaa huhuna, että meidät siirretään rajalle. On oltu vähän harjoituksissa joka päivä, ennen opetettua suljettua kertailtu, jolla ei sodassa ole mitään merkitystä, tuntuu näin ollen tarkoituksettomalta meitä pitää joutilaisina täällä, kun ei ole päästetty kylvöntekolomallekaan miehiä.

25.5.1940

Mutta nyt kuultiin Värikin suora lausunto, että nykyinen maailmantilanne pakottaa olemaan varuillaan. Šiis suora viittaus mahdolliseen sotaan! Ei siis tietoaakaan kotia pääsystä. Tavattomasti tympäisee olo täällä, kun on kaunis kevätkesä. Kiroilu ja kortinpelu on pääasiallisimpana ajanviettona näinä runsaina vapaa-aikoina, joka on nykyisin miehillä. On siis sotilaita Suomen armeijassa! tänäkin vakavana koettelemusten aikana. Mutta he ovatkin 2. luokan nostoväkeä? Mutta tulis sentään heidänkin ajatella vähän vakavammin, tulis olla kunniantuntoa sen verran, että ei tällainen sovi Suomen armeijan sotilaille, kun on olemassa jalompiakin ajanvietteitä. Eilenkin illalla oli seurat kirkossa, mutta meidänkään asuinpaikasta, joka on vajaan 100 metrin päässä kirkosta ja monta komppaniaa, niin ei ollut (10) kymmentäkään miestä? Ja tämä ihmetytti jo pastoriakin. Mutta kortinpelu ja kiroilu on huvittavampaa? Eihän siitä joutanut? Ja tällaisia ovat (harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta) kaikki. Ikävää, mutta totta. Eikä päällystö näytä kiinnittävän siihen mitään huomiota. Tekeekö tällaisilla sotilaille tosi paikassa mitään? Tulee mieleen, että Jumalan rangaistus on ennen pitkää jälleen ankarana kohtava synnyinmaatamme tämän julkiseksi käyvän synnin mädännäisyyden seurauksena.

Ei kai liene ne todelliset Suomen armeijan sotilaita (jotka pelastivat vielä kerran maamme joutumasta vieraan sortovallan alle) olleet tällaisia kuin nämät näin alhaisella sivistysasteella, saa sanoa, vailla kunnian, ja omanarvontuntoa olevat. Tekee niin ikävän ja ahdistavan tunteen, kun omin silmin ja korvin, näkee, ja kuulee, tällaista rappeutumista, ja silti täytyy vielä heidän keskellään täällä olla, ties kuinka kauan, nytkin ihanana kevätkesän lauantai-iltana, kun muistaa kotiseudun elämää. Ikävä ja kaipuu on sinne! Mutta täällä on oltava. Ei tule edes postissa mitään kotikylästä, ei ole tullu kuukausiin liekö tähän synnä se, kun on muutoksia yhteenään! Ja samalla myös osotteen muutokset, nyt on osote. K.p.k 10. T. 6902.

28.5.1940

Yöllä 28.5. vasten kello 2 herätys ja aamukahvi, kello 3 lähti koko I Pataljoona marssimaan taas uuteen paikkaan itään päin rajaa kohti. Puolen päivän aikaan päästiin perille Naamankajärven rannalla olevaan Kemilän taloryhmään, jossa ainakin meidän komppania majoittui telttoihin. Marssimatka 27 km, oli vaikea sen vuoksi, että talven jäleltä oli jalat vielä itse kullakin jääneet ilman aurinkoa ja ilmaa ja sen takia kovalla maantiellä tuli rakot melkein jokaiselle.

29.5.1940

Kävin ensi kerran koko reissulla oloaikana valittamassa lääkintäaliupseerille terveydestä (nykyään ollut päänsivitys monta vuorokautta) ja hän määräsi toistaiseksi vapaata. Täällä Kuusamossa on ylhänkaunistu seutua. Korkeita vaaroja ja paljon järviä, joissa on saaria niemikkeitä ja lahtia, järvien rannoilla korkeilla mäkipuilla, on taloryhmiä, osaksi isoja taloja. Nyt täällä ollaan ja talvella sotatoimialueella on tehty puolustuslinjoja, metsiä hakattu aukeiksi ja kaivettu ampuma-asepesäkkeitä. Toisin paikoin on kaikki talotkin jo poltettu kaiken varalta (silloin talvella). Eilen tullessa oli iso järvi (nimeä en tiedä) koko ajan näkyvissä, siinä oli isompiakin aukeita ja saaria, pituutta näytti olevan silmäkantamiin.

30.5.1940

Oli vesisadekuuroja. Saa sanoa, ensimmäinen vesisade tälle kesälle (eilen kuulin käenkukuntaa ensi kerran tänä kesänä). Nyt on taas suljettua harjoitusta enimmäkseen ja näyttää nyt täällä olevan kuri ja harjoitus, kovinta koko reissulla. Tänä päivänä kuunneltiin ensi kerran myös Šotilassoittokunnan torvisoittoa. Šoittoakunta oli käymässä täällä.

31.5.1940

Ei erikoista. Iivaara, joka tänne näkyy Itäkaakosta on iso korkea vaara (silminkin jo nähdä korkeampi kuin Šyöte). Matkaa linnuntietä täältä 7 ½ km., Lähellä huippua, joka on paljas, näkyy vielä pari lumiläiskää. Ryssänrajalle sanovat tästä olevan kolmattakymmentä kilometriä. On toisinaan kuulunut kumeita jyrähdyksiä. Luullaan, että ryssät tekevät maanteitä rajan läheisyydessä.

1.6.1940

Käytiin ensi kerran (täällä Kuusamossa) maastoharjoitusta. Edelleen kylmä ilma ollut jo monta päivää, hitaasti edistyy kesän tulo, kun ei sada koko kevätpuoleen ja on koleat pohjoistuulet.

2.6.1940

Myrskynsekasia vesisadekuuroja. Tympäsee taas (niinkuin kyllä aina tekee täällä), kun pitää olla täällä korvessa kauneinta kevätkesän aikaa, eikä ole tietoa, että millon pääsee pois siviiliin. Monesti tuntuu, että ei valkene enää se päivä, että tämä homma ja olo loppus ja tuntuu, että se on aivan turha pienilukusilla kansoilla, niin kuin Suomikin on, varustautua ja kouluttaa, nykyisen vääryyden ja väkivaltasodan koneaikakaudella, jolloin pienten kansojen oikeudet ja sopimukset eivät mitään merkitse, kun suuret ja vahvat väkivalloin ne tallaaivat sotatanteriks, tappavat, tuhoavat ja hävittävät kokonaan syyttömät pienet valtiot ja niiden rauhalliset asujammet ja omaisuudet. Tuntuu, että se olisi paras heti antautua isoisten käsiin. Turhaan vain tuhoutuu miehet, omaisuudet ja vieläpä turvaton siviiliväestökin. Lienee kyllä väärin näin ajattelu. Mutta nyt aivan nykyaika on näyttänyt ne monet esimerkit, että näin on käynyt.

3.6.1940

Maastoharjoitusta.

4.6.1940

Vesisade aamupäivällä. Kuumesairautta monella, minulla myös piti maata tämä päivä. Kova päänsärky, oksettaja ja kuumetta.

5.6.1940

Alkoi kenttälinnoitustyöt. Kaivetaan ampumahautoja, pesäkkeitä ja korsuja. Tähän osallistuu ainakin tämä I Pataljoona (2.6. oli yhteinen kenttähartaus I pataljoonalle). Minulla vielä v.p. eli vapaata palveluksesta. Suursodassa Pohjois-Ranskassa jatkuvat jäättiläistaistelut. Maailmanhistorian suurimmat, jossa suuret koneellistutetut moottori ja panssariarmeijat iskevät yhteen ja siihen lisäksi suuret ilmavoimat, jotka levittävät kuolemaa, tuhoa ja hävitystä kaikkialle ja näyttää siltä, että Saksa murtaa kaikki. Sen hyvin koulutetun ja järjestetyn teräsvyöryn edessä murskaantuu ja tuhoutuu suuretkin armeijat ja valtiot. Olen kuullut täällä, että Saksalla olisi sodankäynnin kannalta uusia mullistavia keksintöjä mm. sellainen sähkösäteilijakoje, jolla vastapuolen tykitkin ym. mykistyvät ja voimakkaat liekinheitinjät, joilla tuhoetaan ja poltetaan kaikki ainakin 150 metrin säteellä. Lisäksi lienee vain ajankohtainen kysymys, jolloin mm. Italia ja Yhdysvallat sekaantuvat leikkiin ja silloin siitä tulee sellainen maailmanpalo, että sen tuhoisuus ja seuraukset ovat mittasuhteiltaan ennenkuulumattomat ja arvaamattomat ja jo nyt on sana tosi, että "Voi maailmaa!" jne.

6.6.1940

Oli vielä v.p. minulla (myrskyisiä sadekuuroja).

Jatkuu...

Illikaisten suvun jäsenet juurillaan Livon koululla

Sukujuhlavieraita

Illikaisen suvun jäsenet kokoontuivat sukutapaamiseen heinäkuuisena sunnuntaina suvun alkujuurilla, Livon koululla.

Juhla aloitettiin kokoontumalla Pudasjärven kauniiseen kirkkoon jumalanpalvelukseen. Siellä suvun jäsenet osallistuivat jumalanpalveluksen toimittamiseen keräämällä kolehtia ja lauluesityksillä.

Tähän ensimmäiseen tapaamiseen osallistui 217 henkilöä eri puolilta Suomea, mukana oli myös muutamia Ruotsissa asuvia suvun jäseniä.

Ohjelmassa oli yhteislaulua, laulu- ja runoesityksiä - taitavia laulun- ja runontekijöitä suvun piiristä näkyy löytyvän! Paavo Lohvansuu kertoi Illikainen-nimen taustasta ja Raimo Illikainen esitteli Illikaisen sukua. Sukuseura päätettiin perustaa ja hallitus valittiin. Hallituksen jäseniksi valittiin Pirjo Mäkelä Kangasalta, Raimo Illikainen Rovaniemeltä, Paavo Lohvansuu ja Tapio Pohjanvesi Pudasjärveltä, Jouko Viita-aho Ranualta, Kaarina Kouva Oulusta ja Hely Tuomaala Ranualta. Sukutapaaminen päätettiin järjestää joka kolmas vuosi.

Sukukirjastakin keskusteltiin, sen tekemisestä ei kuitenkaan vielä päätetty. Raimo Illikainen kertoi sukukirjaan tarvittavien henkilötietojen keräämiseen liittyvistä asioista.

Tilaisuuden käytännön järjestelyistä ja tarjoilusta huolehti Livokas ry - suuret kiitokset ahkerille työntekijöille! Juhlavieraat saivat maistuvan lihakeiton lisukkeineen ja myöhemmin tietenkin kahviteltiin.

Järjestelyt sujuivat suuresta väkimäärästä huolimatta hyvin. Ruoka- ja kahvitauoilla kuului iloinen puheensorina kun suvun jäsenet tapasivat toisiaan, kertoivat kuulumisia ja katselivat seinälle laitettuja sukutauluja. Monet tapasivat toisiaan ensi kertaa, jotkut tapasivat tilaisuudessa entisen tutun, joka yllättäen olikin samaan Illikaisen sukuun kuuluva.

Mannilan tyttäret tutkimassa sukutauluja

Ukonilma ei pahemmin häirinnyt vaikka jyrinä ja sadekuuro ennustusten mukaan iltapäivällä tulikin. Tilanteen pelasti nurmikolle pystytetty sadan hengen telta.

Lopuksi kokoonnuttiin ulos valokuvausta varten ja tilaisuus päätettiin yhteisesti laulettuun suviriteen.

Eeva Mäntykenttä (kuvat Marko Ojala)

Illikaisten suvun tapaamisjuhlassa 10.7.2011

Sukujuhlien puuhamies –
Raimo Illikainen

Illikaiset kokoontuivat kautta aikain ensimmäiseen yhteiseen juhlaan heinäkuun 10. päivänä. Juhlahan aloitettiin käymällä ensi Pudasjärven kirkossa jumalanpalveluksessa, johon osallistui noin puolet juhlaväestä. Jumalanpalveluksen jälkeen siirryimme entiselle Livon koululle ts. Illikaisen suvun alkuperäiselle paikalle Illikainen 5, mikä on Illikaisten esivanhempien asuinpaikka.

Juhlaan osallistujathan olivat kaikki Matts (Matti) Beltaar (Pelttari) s. 1656 k. 1731 (haudattu Oulunsaloon) jälkipolvea. Hänen sukujuuria myöhemmin Liikanen, Perätaloja sukujuuriltaan siten, että Matti Martinpoika Liikanen ja otti Illikainen sukunimekseen. Tuli Livolle Kollaja 5, elikkä Illikainen 5. asujaksi. Juhlapäivän tervehdyspuheessanihan totesin, että teemme historiaa ja toivoin, että juhlaväki tekee tästä perinteen ja niinhän juhlaväki vastasikin toivomukseeni ja antoivat luvan Illikaisten sukuseuran perustamiselle ja joka perustetaankin lähiaikoina.

Tätä juhlaahan toivottiin jo kauan aikaa ja voinen sanoa, että olen itse ollut erittäin aktiivinen tapahtuman alulle laittajana. Olen erittäin iloinen, että näin mukavasti osallistujia oli mukana jo ensimmäisellä kerralla. On arvioitu että kaikkiaan meitä oli n. 250 – 270 ihmistä (osallistumismaksun maksaneita oli 217). Seuraava tapaaminenhan on kolmen vuoden kuluttua. Paikka on avoin, mutta toivoisin, että päädyttäisiin samaan, sillä sitenhän parhaiten kunnioittaisimme esivanhempiamme. Olisi ollut mukava jutella kaikkien kanssa ja tutustua teihin, mutta se ei ollut mahdollista. Mutta kun näette minut, ottaa hihasta kiinni ja tutustutaan.

Haluan tässä kiittää kaikkia juhlaan osallistujiamme paikan päällä ja hengessä mukana olijoita, kuten työryhmämme jäseniä sekä Livokas ry:tä meidän kestittämisestä ja erityiskiitos erikseen maittavasta ruoasta kokillemme Alpo Illikaiselle.

Hyvää jatkoa kaikille toivottaa,

Raimo Illikainen (kuvat Marko Ojala)

Illikaisten sukukirja

Raimo Illikainen kokoaa tietoja Illikaisten sukukirjaan. Mikäli haluat antaa tietosi kirjaan, niin löydät Livon nettisivuilta (www.livo.fi) perhelomake –lomakkeen, jonka voit täyttää ja toimittaa Raimo Illikaiselle joko postitse osoitteeseen: Vaaranlaita 5 b 29, 96440 Rovaniemi tai sähköpostitse: kaler-vo@60gmail.com

Kirjaan toivotaankin saatavan mahdollisimman paljon Illikaisia yksien kansien sisäpuolelle.

Kokkina puuhasi livolainen Alpo
Illikainen

Itä-Lapin Kotikylä –hankkeen tutustumisretki Pudasjärvelle ja Yli-Iihin 21. – 22.5.2011

Itä-Lapin Kotikylä –hanke alueena on nimensä mukaisesti Itä-Lapin kunnat; Kemijärvi, Pelkosenniemi, Salla ja Savukoski. Hanke aloitti toimintansa viime vuoden elokuussa ja päättyi 31.8.2011. Hankkeen yksi tavoitteista on kylämatkailun kehittäminen.

Hankkeen alussa kyselin kyläläisten toiveita, mihin haluaisivat käydä tutustumassa, niin Kierikki-keskukseen tutustumista esitettiin monesta kylästä. Kevättalvella kysyin paikallisesti toimintaryhmästä (Jomma ry.) kylämatkailuun liittyvää kohdetta ja he suosittelivat aktiiviseen Livokas ry:hyn tutustumista!

Sirkka-Liisa Karjalainen

Niinpä olin yhteydessä Minna Perttuun ja hän toivottikin meidät tervetulleeksi tutustumaan kylän toimintaan!

Tutustumisretken aikataulu sattui sopivaan aikaan kun kyläyhdistys järjesti samaan aikaan Karhunveistoviikon, johon samalla reissulla pääsimme tutustumaan. Kyläyhdistyksen esittelyn lisäksi ohjelmassa oli karhuista kertova multimediaesitys ja pöllinheiton SM-kisat joihin Sirkka-Liisa Karjalainen Savukoskelta reippaana osallistui. Kyläyhdistyksen toiminta onkin tosiaan vertaansa vailla, kun yhdistys pyörittää entisen koulun tiloissa mm. majoitustoimintaa.

Pudasjärveltä matka jatkui Kierikki-keskukseen, jossa majoituimme ja johon seuraavana päivänä tutustuimme.

Kylän esittelystä kiittäen ja mukavaa syksyn alkua kaikille toivottaen,

Maria Suomalainen (myös kuvat)

Riitta Ripatti ja Unto Vihriälä

Kesäseurat Livolla

Pudasjärven Rauhanyhdistys ry järjesti lupauksensa mukaisesti Livolla kesäseurat sunnuntaina 17.7.2011. Seuroja oli poikkeuksellisesti vain päiväseurojen verran, kun illalla oli Pudasjärven kirkossa rauhanyhdistyksen järjestämä iltakirkko.

Seuroissa palvelivat Kalle Laivamaa ja Pentti Pasanen Oulun seudulta. Vaikka moni asia on nykyaikana muutoksessa, niin tärkeimmät asiat kuitenkin pysyvät. Jumalan armo on vieläkin voimallinen nostamaan elämän tielle ja kantamaan sillä. Vielä on armon aika.

Anni-Inkeri

Eräleiri 2011

Alpo ja eräleiriläiset vuosimallia 2011

Livolla järjestettiin taas eräleiri yhdessä Riistanhoitoyhdistyksen kanssa. Leiriläisiä oli tulossa enemmänkin kuin pystyttiin ottamaan. Lopulta leiriläisiä oli yhteensä 29 henkilöä 10 - 15-vuotiaita. Tyttöjä saatiin mukaan 8 ja poikia 21, ihan mukavaa porukkaa. Toki välillä piti olla huolella nuorten tekemisistä, mutta hyvin selvittiin.

Metsästäjäntutkintokoulutusta annettiin yhdessä toiminnanohjaajan kanssa (Mikko Lehtola) 13 tuntia. Keskiwiikon Ranuan reissu oli taas antoisa. Tutustuttiin lintuihin ja tunnistettiin niitä. Myös eri eläinlajit tulivat tutuiksi. Eläintarhankierroksen jälkeen ruokailtiin autolla keittiön emäntien laittamia hyviä eväitä ja sen jälkeen karkin oston. Takaisin Livolla oltiin iltapäivällä. Sitten alkoi jo porukalla vähän jännittää, olihan vanhemmat tulossa illalla katsomaan nuoria. Vanhemmille tarjottiin nokipannukakkua ja tietenkin paistettiin makkaraa Koulun laavulla.

Torstaina puoliltapäivin lähdimme Hanhiojan ampumaradalle. Ammuttiin haulikolla ja pienoiskiväärillä. Mikko lupasi parhaan tuloksen saaneille tarjota Livolla isot jäätelöt. Haulikossa paras oli Joonas Impiö ja pienoiskiväärissä Juha Holappa: leirin pienimmät pojat.

Perjantaina aamulla oli vähän porukalla perhosia vatsassa, olihan kymmeneltä metsästäjäntutkinto. Mikko vielä viimeisteli opetusta muutaman tunnin ja hyvin tuntuivat tietävän. Mutta kun kokeen aika tuli liekö jännitystä vaiko häröilyä, kun vain 4 läpäisi 20 kokelaasta tutkinnon. No ei se mitään, vielä vähän mönkkäriajelua ja kotiinlähtö.

Kaiken kaikkiaan leiri tuntui vastanneen odotuksia. Hauskaa oli, uintia oli lämpimän viikon aikana paljon, ruokaa oli kolme kertaa päivässä eikä nälkä päässyt yllättämään ja uusia kavereita tuli. Vetäjä jaksoi viikon, mutta oli perjantai-iltana ihan sippi. Että tällainen leiri!

LIVOKAS ry ja
Pudasjärven Riistanhoitoyhdistys ry

KIITTÄVÄT
NUORTEN ERÄLEIRIÄ
TUKENEITA

Pudasjärven Osuuspankkia, Pudasjärven kaupunkia, Nevakiveä, E+T Puurusta ja Leila Saarijärveä ja Aira Turpeista saamastaan tuesta leirin järjestämiseen.

Alpo

Livon maa- ja kotitalousnaisten retki Ämmänsaareen 20.8.2011

Matkamme starttasi Livolta hieman vesisateisissa merkeissä Nevakiven bussilla kuljettajanamme Turpeisen Alpo. Reissuun lähdettiin omalla Livon naisporukalla sekä lisävahvistukseksi mukaan lähti seitsemän vierasta Kurenalta. Yhteensä meitä oli 22 retkeläistä, kuski mukaan lukien.

Ajella huruuttelimme Joukokylän kautta ensimmäisenä kohteenamme Pesiönlinnan kauppiaskoti eli kauppamuseo, jossa oli Ilmari Kianto-näyttely, valokuvanäyttely ja Niina Heikkisen keramiikanäyttely. Siellä saimme kuulla Pesiönlinnan historiaa ja katsella vanhoja tavaroita mitä Pesiönkylän kaupassa oli entisaikaan myyty. Joimme kahvit ja jatkoimme matkaa Ämmänsaareen, joka nykyiseltä nimeltään taitaakin olla Suomussalmi.

Marja Heikkinen kertoo seurueellemme Pesiönlinnan historiaa

Entisaikaisia kaupan tavaroita

Suomussalmen laivalaiturissa meitä odotti Kianta-laiva ja risteily oppaan kera Turjansaareen, missä tutustuisimme kirjailija Ilmari Kiannon Turjanlinnaan. Sää näyttikin jo hieman selkenevän. Tuuli ja aallokko oli kuitenkin kohtalaisen kova järvellä ja joku miettikin tohtisiko laivalle lähteäkään. Saimme houkutelua kaikki mukaan ja niin siirryimme laivaan. Laivan alakerrassa oli kahvila-myymäla missä matkan alkuun kaikki istuimme. Pian kuitenkin enin osa porukastamme siirtyi kannelle seuraamaan matkamme maisemia. Kotvasen kuluttua Turjansaari hämötti näkyvissä ja rantauduimme laiturille. Aurinkokin alkoi kurkistella pilvien raosta.

Oppaamme oli jo laivamatkan aikana kertonut Suomussalmen ja Ilmari Kiannon historiasta. Saassa oppaamme kertoi tarkemmin Turjanlinnan vaiheista ja Ilmari Kiannon vaiherikkaasta ja värikkästä elämästä. Saari oli haasteellinen kulkureiteiltään ja siellä sai tarkoin kulkea ja varoa askeleitaan, ettei olisi kompastunut maasta törröttäviin puidenjuuriin ja kiviin. Paikalla oli jäljellä venevaja, kahdesti palaneen Turjanlinnan kivirauniot, Tietäväisen temppeliksi nimetty puurakennus, Ikin tupa, jonka yhteydessä oli kohtalon korsuksi nimetty keittiön puoli, sekä rannassa oleva savusauna, jota tänä päivänäkin vielä lämmitetään muutaman kerran kesässä.

Kävimme myös katsomassa Pikku pojan kirkkoa, joka oli suuri kivi vähän matkan päässä. Kuulimme siihen liittyvän tarinan pienen pojan omasta kirkkomatkasta, kun ei päässyt aikuisten ja isompien sisarusten mukana oikeaan kirkkoon. Tarina on luettavissa Kiannon Turjanlinnan satukirjasta. Ilmari Kiannolla oli ollut tapana laulattaa Turjanlinnaan tulijoilla Nälkämaan laulu. Sitä jos ei osannut, ei ollut asiaa linnaankaan tai sitä joutui portille opettelemaan. Mekin pääsimme koettamaan osaamistamme ja laulumme sujui sen verran hyvin, että pääsimme jatkamaan matkaamme portilta eteenpäin. Nähtyäimme Turjanlinnan matkamme jatkui laivalla Kiantajärvellä kiertäen Niettussaaren, minne Ilmari Kianto on haudattu.

Kianta-laiva

Selena istuu Pikku kirkon kivellä

Laivaristeilyn jälkeen suuntasimme lounaskahvila Herkkusuuhun, missä ruokailimme ja ihailimme siellä esillä olevia ihania käsitöitä. Teimme ostoksia käsityömyymälässä ja Namellin tehtaanmyymälässä. Piipahdimme vielä vähän matkanpäähän Maksimaksiini myymälään tekemään lisää ostoksia.

Matkamme jatkui sieltä kotia kohti. Nyt suuntasimme Näljängän kautta menevälle tielle ja ihailimme komeita vaaramaisemia. Puhokselle saavuttuamme Alpo vei meidät tutustumaan Puhoksen korkeakouluun. Siellä meidät vastaan otti Sunrise catering yrittäjä Anne Alatalo Sun Cafessa. Siellä meitä odotti herkulliset leivoskahvit, suomalaisine lisukkeineen. Alpo kertoi meille kouluaikaisia muisteloitaan omasta koulun käynnistä Puhoksen kou-

lulla ja Anne sen tämän hetkisestä käytöstä venäläisomistuksessa. Auringon olimme napanneet mukaamme Suomussalmelta ja se lämpimästi porotteli linja-auton ikkunasta, kun jatkoimme matkaa kotiin päin. Matkalla myytyjen arpojen palkinnot arvoimme loppumatkan aikana ja arpaonni suosi enemmän tällä kertaa livolaisia.

Matka oli mukava ja se sujui rattoisasti. Pienin ”maatalousnaisemme” viihdytti milloin ketäkin matkan aikana jutuillaan ja toivottavasti kaikilla muillakin oli yhtä hupaisa ja mielenkiintoinen reissu kuin hänellä ihka ensimmäisellä linja-autoreissullaan meidän maa- ja kotitalousnaisten mukana. Kiitos kaikille mukana olleille ja toivottavasti vielä joskus tulevaisuudessa pääsemme yhdessä retkeilemään.

Maa- ja kotitalousnaisten puolesta juttua sepusteli,

Virve

Metsästysseuran kuulumisia

Livon metsästysseura kesäkokouksessaan käsitteli sääntömääräisten asioiden lisäksi:

- Uusia jäseniä hyväksyttiin 5, lähinnä kyläläisten ja maan omistajien sukua
- Lintukanta todettiin hyväksi, joten rajoituksia annettiin vain metson osalta kahteen lintuun
- Hirvilupia saatiin 10 aikuista ja 9 vasaa. Pyynti alkaa jo 24. syyskuuta
- Osakkaita hirviporukkaan tuli 22 jako-osuutta. Töitä riittää varmasti koko syksyksi hirvikannan ollessa mielestäni aika kehno
- Perinteiset hernekeitot tarjotaan taas aloituspäivänä iltapäivällä kaikille asiasta kiinnostuneille
- Metsästysseuran jäsenmaksuja myyvät NILO KOKKO, KALLE PERTTU ja ALPO TURPEINEN
- Jäsenmaksu on 10 €, vieraslupa 30 €/kausi tai 10 €/viikonloppu

**TOIVOTAN MUKAVIA METSÄSTYSREISSUJA!
OTETAAN MALTTI JA VAROVAISUUS MUKAAN!**

Hyvää syksyn jatkoa kaikille,

Alpo

Vuoden 2010 elämää Niehkan kanssa

Perin jännittävää ja hauskaa on tämä elämä oman lappalaiseni kanssa. Usein ajattelen, että kaikki temput on jo nähty, mutta siinä on erehtynyt monta kertaa. Kyllä niitä uusia kujeita ja juttuja aina vaan esiin putkahtelee. Mitenhän sitä luonnehtisi tuota Niehkulia? Ehkä parhaita adjektiiveja olisi: aikamoinen velmu, ajoittain omapäinen, joskus oikea riiviö, ihana ja iloinen höpsöliini ja hellyttävä nassukka.

*”...Jokaisesta elävästä olennosta löytyy jotain jaloa,
jotain liikuttavaa,
jotain aivan uutta,
jotain kaunista...”*

Joulukuussa 2009 Niehka menetti toisenkin tassuterapiahommansa, kun Ilkka-veli poistui luotamme. Ei ollut sitten enää sinnekään hoivakotiin tassuterapeutilla menoa. Samana vuonnahan meillä oli myös Helmi-äidin menetys. Niehkalla oli hyvin tärkeä työ olla minun lohduttajana ja ilon tuojana surujen keskellä.

Tassuterapeutti-Niehka tärkeässä työssään

Mutta kuinkas ollakaan, syksyllä 2010 tulikin Honkakotiin uusi läheinen, Ella-siskoni, asumaan ja niin taas pääsi Niehkuli sille tutuksi tulleeseen paikkaan terapiaa antamaan. Eikä ollut unohtunut entiset tavatkaan: heti ensikäynnillä

piti mennä keittiön ovelle tarkistamaan, että onkos se Ritva-hoitaja töissä, että saisi makkaraa tulemaksi. Ja olihan se, voi mikä ilo ja riemu! Niehka toivotettiin sydämellisesti tervetulleeksi ja oli kuulemmas hoitajilla ihan ikävä ollut tätä terapeuttia.

Aina kun Niehka menee läheisemme luo, se saa pyynnön hypätä sänkyyn vierelle ja siinä sitä sitten hellitellään. Ihminen, jolla ei tahdo muuten enää sanoja löytyä, puheleekin silitellessään Niehkalle: ”Mukava, kun tulet aina minun luo. Sinä tuot aina iloa minulle. Tykkäätkö sinä minusta, minun oma kaveri”. Niehka kuuntelee, nuolaista lipasee, ja kuin olisi ymmärtänyt kysymyksen, haukahtaa iloisesti, että tykkään. Siinä sitten kyhnää sängyllä, tekee Niehkamaisia kujeiluitaan ja saa Ellan nauramaan.

Lenkillä vastaan tulevat pienet lapsoset tulevat aina joukolla Niehkaa halailemaan ja silittelemään. Yksi pieni koulupoika sanoi ihanasti: ”Sinulla on kyllä tosi kaunis ja kiltti koira”. Kyllä-päs emäntä oli sillä hetkellä toosi ylpeä tästä koirusta.

*”Mikä lie lapsen murhe. Portailla istuu ja itkee.
Viereen hämmentyneen näköisenä asettuu koira.
Kurkottaa kumartunutta päätä kohden mustan
kuonon,
nuolaisee poskelta suolaisen kyneleen
punaisella kielellä.
Kiertyy käsivarsi koiran ympärille,
hiljaa lapsen silmiin syttynyt hymy
valuu alas suupieliin.
On vierellä ystävä.”*

Toukokuussa 2010 tapahtui kummia. Niehkaa ihmetytti, kun emäntä alkoi kävellä hyvin oudosti ja lopulta tuli tuttu Sinikka hakemaan koirun luokseen hoitoon. Emäntä häipyi jonnekin pois ja, kun sitten päivien kuluttua saapui sieltä ja tuli hakemaan Niehkaa kotiin, niin ihmetys oli vielä suurempi ja pelottavakin. Emännällä oli kaksi kolisevaa keppiä ja ihme hänkkyrä jalan ympärillä. Jotain se kuului puhuvan, että jalka on halvaantunut. Voi niitä keppejä, kun ne saattoivat kaatua kolisten ja säikäyttää kovasti. Entäs lenkillä käymiset, sielläkin ne kepit ja hänkkyrät mukana ja piti mennä niin hitaasti. Ja aina just kun oltiin päässyt vasta lenkin alkuun, niin kään-

nyttiinkin jo takaisin kotiinpäin. Niehka istahti maahan ja katsoi sen näköisenä, että ei voi olla totta, ettet muka jaks enempää, älä luulekaan, en muuten varmasti lähde tästä jo kotiinpäin.

*”Ah näitä aamun tuoksuja
tuoreita hajuja puiden juurilla.
tekee mieli kieriskellä
ottaa mukaan muutammat terveiset
muistella kotona,
odottaessa aamua uutta.”*

Siitä sitä vaan sinnikkäästi aina päivä päivältä viikkojen saatossa matkaa jatkettiin ja lopulta jo kierrettiin koko tuttu rantapolkulenkki. Niin jäi kepit pois ja se rautainen jalkahänkkyräkin jäi pois. Ei voi sanoa muuta kuin että Niehka kuntohoitajalle suuri ja lämmin kiitos, että oli viemässä emäntäänsä aina ulos lenkille. Ilman sitä olisi varmasti monet lenkit jääneet tekemättä. Ilman Niehkaa en olisi toipunut halvauksesta tähän pisteeseen.

Varmasti on kuntokoiralla vielä paljon liikuttamista, kun monien kipujensa kanssa emäntä elelee. Ja kun emäntä kipeänä aina päivänsä aloittaa, niin on tämä iloinen karvakuono heti siinä hössöttämässä ja lelujaan vinguttamassa. Ei siinä voi kovin allapäin olla tämän ilopillerin kanssa. Niin suuri merkitys on tällä rakkaalla kuntohoitajalla tassuterapeutilla elämässäni.

Niehka huolehtii myös siitä, että jos emäntä istuu tietokoneensa ääressä liian kauan, se menee penkomaan makuuhuoneen koria ja tulee milloin mitään suussa, että katsoppas mitä löysin. Se alkaa jo valmiiksi huvittaa, kun tietää sen, miten hiljaa sitten Niehka hiipii sieltä ja pysähtyy tuohon ovensuuhun ”aarre” suussa. Viime viikolla se toi minulle ehdolle rannetuen, kun oli arvelut, että liika on liikaa tuossa koneen näpyttelyssä.

Kesällä 2010 meillä kävi harvinainen vieras, jota emme olleet koskaan ennen tavanneet. Niehkan iskä Onni kävi tyttöönsä tapaamassa täällä pohjoisen laitamilla. Ihana isä on (vai pitäisikö Onni-iskästä sanoa, että komea) Niehkalla ja eipä tarvitse kyllä miettiä, että mistä Niehka on monet kujeensa ja metkunsä perinyt...

*”En olisi oikea koiranpoika, koiraskoira ja uros
ylväs,
jos en satoisaa hyvää jälkeä jättäisi*

niin kuin sanovat.

*Ylpeä perheestään sentään saa isäkin olla.
Ei siellä yhtään palleroa, pulleroa
ilman isäurosta olisi,
ilman koiraskoira oikeaa.”*

Olihan meillä yksi kurja juttukin kesäisellä metsäreissulla. Olimme siellä ulkoilemassa ja sattui eteen sellainen luikerteleva kummajainen, jota ei toivoisi enää koskaan eteen sattuvan. Se purasi Niehkaa kirsun viereen ja siitä se hätä alkoi. Kii-reesti kotiin ja eläinlääkärinä kyselemään, että mistähän päin sellainen löytyisi. Täällä kun ei aina ole lääkärit tavoitettavissa. No ensin menimme Taivalkoskelle ensiapuun ja sitten parin päivän kuluttua Ouluun. Tipassa oli siellä Niehka-tyttönen ja kovin sairas reppana. Lääkärit ja hoitajat kyllä olivat niin ihastuneita tähän koiraneitiin, joka antoi niin kiltisti hoitaa, laittaa tippaneulat, ottaa rtg-kuvat ym. Ihanteellinen hoidettava on kuulemmas. Onneksi Niehka selvisi siitä kyyn puremasta.

*”Vähäsen sentään koirasydän säpsähtää,
kun tohtorin äänen kuulee.
Eihän ne piikit niin mukavia-
mutta hyvät sillä on kädet.”*

Keppileikkiä vedessä

Kävimme alkutalvesta taas kerran metsälennyillä. Sekin oli unohtumaton reissu... Koiru, kun häipyi sata mittarissa erämaahan. Enpä huomannut,

että siinä oli poroja ihan lähellä, kun päästin koiruni irti. Tämä poropaimenhan lähti viivana niitä paimentamaan. Paimennushaukku kuului ja alkoi sitten kuulua yhä kauempaa ja kauempaa... Taisipa emännällä olla itku kurkussa, että sinne meni Niehka. Sitten, kun emäntä oli jo ihan epätoivoinen, poropaimen tuli läkähdyksissään metsätietä pitkin. Ilonkyyneleet taisi siinä vaiheessa tulla. Kyllä ne porot näyttää olevan sellainen juttu, että silloin tämän koiran paimennusvietti syttyy. Tuo olikin eka kerta maaliskuisen poropaimennuskokeen jälkeen, että näimme poroja.

Niehkasta tulisi tosi hyvä poropaimen jollekin poroisännälle, osaa se niin hyvin tätä työtään tehdä. Niin ja sekin, että ennen paimennuskoetta Niehka ei koskaan lähtenyt metsälenkeillä näkymättömiin... Rohkeutta tuli vähän turhan paljon siellä hommassa. Siitä poropaimennuskokeesta on ihan oma juttunsa kirjoitettuna.

*”Lumisessa metsässä
vallitsee huumaava hiljaisuus.
Pysähdymme, kuuntelemme.
Anoat äänet napsahdus vanhan kuusen rungossa,
humina korkeiden puiden latvuksissa.
Koira seisoo hievahtamatta
katse ja korvat tarkkaavat eteenpäin.
Se on osa tätä luontoa, osa sen rajattomuutta,
iättömyyttä.
En haluaisi olla ulkopuolinen
vaikka aistini eivät olekaan yhtä terävät...”*

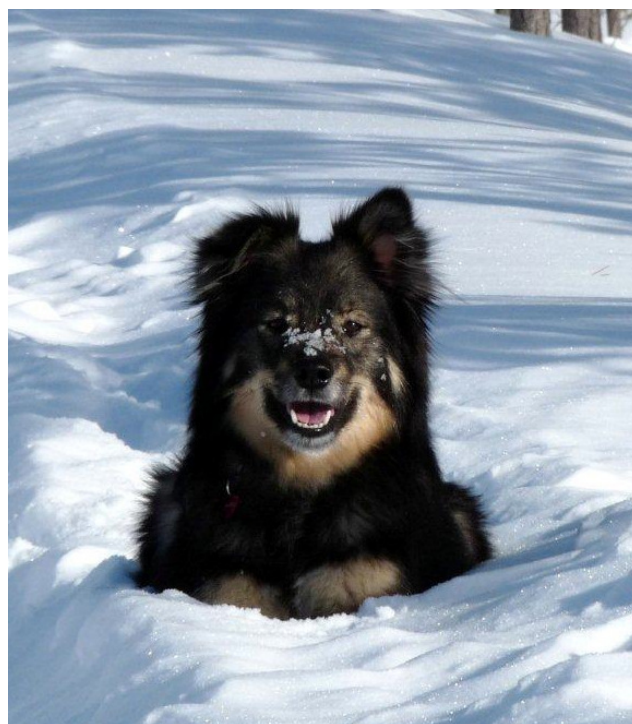
Marraskuussa 2009 Niehka sai uuden ystävän, porokoiran - Keron. Kero on kasvanut pikkuisesta pennusta jo kookkaammaksi kuin Niehka, mutta eipä ne kokoerot kavertusta haittaa. Monet kerrat on tänä kaksikko temmeltänyt yhdessä ja vauhtia riittää joka kerralle. Omistajilla on suut hymyssä näitten kavertusten touhuja seuratessa, on se niin iloista ja hassua touhua.

Niin ja on myös uusi kavertori walesinspringesspanieli- Emma, jonka kanssa on retkillä käyty ja makkarakin paistettu ja maistettu. Uimaankin on opeteltu Emman kanssa.

Onhan se mukavaa, kun saa oman kavertorin kanssa käydä koirapuistossa tai metsässä leikkimässä ja enimpää virttoja tassuista purkamassa. Voi sitä riemua, kun saa juosta tuhatta ja sataa ja leikkiä telmuta yhdessä. Se on sitä koiranelämää parhaimmillaan. Niitten tuokioitten jälkeen illalla

unessakin tassut juoksee lujaa ja haukkuakin välillä unileikin tiimellyksessä pitää.

Niin ja tietysti ei saa unohtaa Anselmi-borzoita. Anselmin kanssa on mukavaa lenkillä yhdessä käydä, kylän tuoksuja nuuskutella ja kylässäkin on aina niin kivaa käydä tämän poikakoiran kotonan. Anselmi kuulemma joskus odottelee tuolla rantapolulla, että eikös se Niehka-neiti ala jo tulla. Täytyy tässä vielä kertoa sellainenkin juttu, että hoitotäti-Sinikan luo tuli nyt alkuvuodesta 5-vuotias Collie - Zorro. Heti olivat nämä koirut hyvät kavertorit keskenään.

Niehka

Honkakodin väki on muuttanut asumaan hoitokoti - Yläkartanoon ja sielläkin käymme Niehkan kanssa. Näin kerran käytävää kävellessäni, että ruokasalissa istui papparainen, joka kasvot hymyyn kirkastuen sanoi "koira", kun kävelimme ohi. Menimme oman läheisemme huoneeseen. Hetken kuluttua luoksemme tuli hoitaja kysymääni, että voisimmeko käydä ruokasalissa yhden papan luona, kun hänellä tuli itku, kun koira ei tullutkaan hänen luokseen. No, mehän Niehkan kanssa menimme sitten sinne. Pappa ilonkyynelet silmissään silitteli Niehkaa ja kertoi, että hänellä on aikanaan kotona ollessaan ollut kolme koira. Kertoi, niin tykkävänsä koirista ja ikävöi niitä. Niehka oli kuulemma ihan papan oman porokoiran näköinen. Niehkuli toi tälle papalle onnenpäivän, hän sai pitkästä aikaa tuntea koiran pehmoisen turkin käsissään ja sai lämpimiä lipaisuja kädelleen.

Olemme käyneet myös yläkerrassa yhden mummelin luona. Ja Niehka saa aina kuulla: "Voi, minun oma rakas pienikö se sieltä tulee...". Siellä tämä tassuterapeutti tuo myös paljon iloa ja rakkautta huoneeseen. Saipa Niehka eukalyptuspastillejakin, jotka tietysti maistuivat niin hyvälle...Vaikkei olekaan tottunut karkkeja syömään.

Onhan sitä agilityakin muutamia kertoja käyty treenaamassa ja siitäkös tämä koiruli nauttii. Kaikki esteet menivät vauhdilla läpi ja intoa riittää vaikka muille jakaa. Tottis-juttujakin on tehty ja monia uusia temppuja opittu. Innokas koululainen on Niehka, aina valmis toimimaan ja uutta opettelemaan.

Iltaisin on joskus ihana käpertyä nojatuoliin emännän syliin ja ottaa siinä ilta torkut. Pieni sylikoira kun luulee olevansa.

Lahja Nurmela (Seija Mäen runoja lainaten ja mukaillen)

*"Kun ei vain oltaisi jollain lailla yhteismitallisia,
yhtä suuria tai yhtä pieniä
ainakin siinä
miten paljon tarvitsemme huolenpitoa ja rakka-
utta.
Tai siinä miten voi koskea huono kohtelu, viha,
välinpitämättömyys.
Samoja luotuja
maan vaeltajia ollaan."*

Näin se vuosi taas kului. Paljon mahtui näihin kuukausiin ja tiedän, että eihän ne jutut tähän loppu, kun on kyse Niehkulista. Jäämme odottelemaan, että mitähän se tämä 2011 vuosi tuokaan tullessaan.

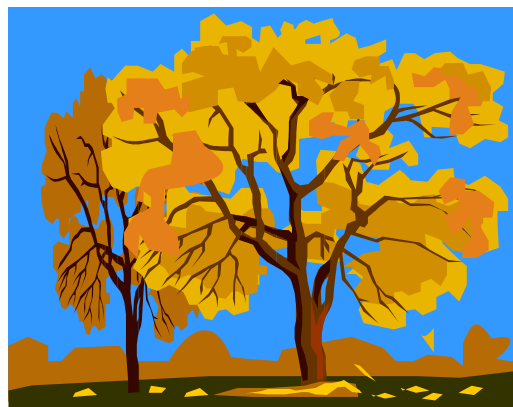
Kesästä syksyyn

Alkaa olla taas parhain aika vuodesta käsillä.

Kevät ja kesä ovat äärettömän vaativaa aikaa ihmiselle; maan möyrintä, rakenteleminen, lomailu ja mattojen pesu ovat vain pieni hipaisu kesän tavoitteista. Ja kaikki olisi ehdittävä tehdä neljän kuukauden sisällä. Armoa ei tunneta, mutta onneksi yöt ovat valoisia ja joskus myös helteisiä.

Tänä kesänä on taas ollut kuuma. Ei saisi valittaa kun talvella on sitten niin kamalan kylmä. Talvella voi kuitenkin kököttää takan kupeessa ja miettiä monetko villasukat pukisi tänään. Kesän asusteet ovat rajalliset, enempäänsä ei voi riisua.

Mutta onneksi ilmassa on lupaus tulevista kirpeistä aamuista, puolukkaretkistä ja kuuraisesta maasta. Alkusyksyn väri-, ääni- ja tuoksumailma ovat mieltä hiveleviä. Aamusta viileät päivät ehtivät vielä lämmitä auringon avulla, on kuin syksy haluaisi lohduttaa meitä tulossa olevan talven vuoksi. Syksyn kääntymässä tummemmaksi aika hidastuu ja saamattomuus lisääntyy. Alkaa ihmiselle tarpeellinen sisäänpäinkääntymisen aika. Mitään ei tarvitse eikä kannata tehdä. Kesällä ahkeroidut työt ovat tuottaneet tulosta, matot ovat puhtaina lattioilla, talven halot odottavat polttamista ja pakastin on täynnä superruokaa. Paksuin viltti kylmiä jalkoja lämmittämään ja neulomus käsille. Antaa tulla loskan, kylmän ja pimeyden, täällä ollaan valmiina!

Lentopalloleiri Livolla

Kauko ja Reijo ja lentopalloleiriläiset vuosimallia 2011

Jo kuudennen kerran kokoontui 14 nuorta viettämään lentopallopainotteista viikonloppua Livokkaan hoiveisiin. Mukava yllätys oli, kun oli kolme nuorta livolaista mökkiläistäkin mukana leirillä. Biitsikenttä oli kovassa käytössä jo heti, kun oltiin saatu jokaiselle nukkumapaikka. Uiminen ja saunominen kuului perjantain ohjelmaan ja kello näytti jo puoltayötä ennen kuin päät vaipuivat yönrauhaan.

Lauantai valkeni auringonpaisteeseen ja heti aamupalan jälkeen pelit jatkuivat. Saatiin Viljami kolmanneksi vetäjäksi paikalle ja voitiin pitää kilpailuja, joissa pojista tarkin ketjunheitossa oli leirin kuopus Miikka ja neitipuolella Milla. Sunnuntaina pidettiin heidän välillä kilpailu, jonka voitti lopulta Milla kolmen uusinta kierroksen jälkeen. Lisäksi oli pallon pituuslyönti ja sormilyönti kisa sekä frisbeen pituuskiisa, nuorimmat vielä kisasivat suunnistuksessa.

Ilmat suosivat jälleen meitä, kun vain lauantai-iltana oli pieni sadekuuro. Lauantaina pelattiin myös perinteiset ottelut vetäjät vastaan tytöt/pojat ja tälläkin kertaa me vetäjät vietiin niukasti molemmat pelit. Sunnuntaina pelit jatkuivat eri ryhmyksillä ja, kun tuli poislähdön hetki niin kaikki meinasivat, että leiri-aika on liian lyhyt, mutta jospa sitä taas tulevana kesänä tavataan taas.

KIITOS Livokkaalle hyvästä huolenpidosta ja taas kerran oli maukkaat, nuorten mieleiset syömiset.

Tapaamisiin tulevana kesänä,

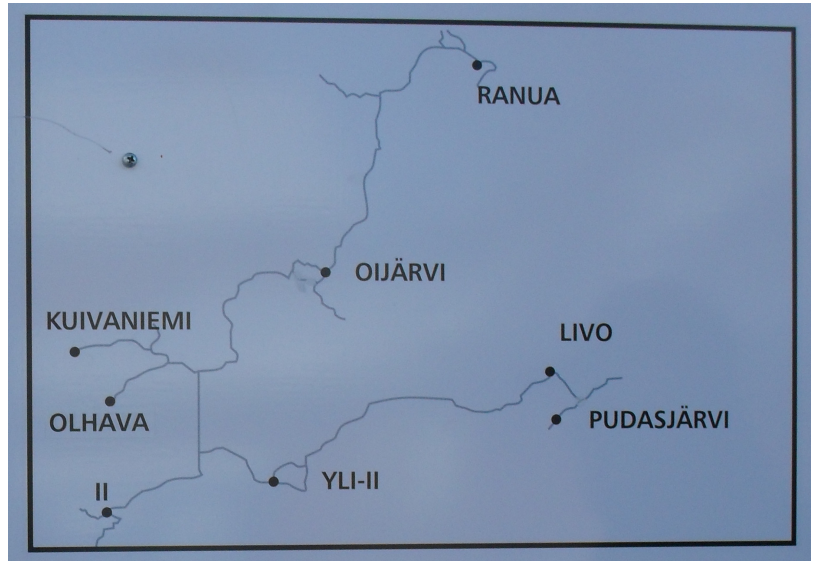

IISO URASTO on valmis loppuvuodesta 2011

(IISO=Iin, Yli-iin, Olhavan, Oijärven seutu ja Iso kelkka projekti ”pienelle seuralle”)

Yhteydet Livolta Yli-Iin, Iin kautta merelle sekä Kemiin ja Ranualle (tulevaisuudessa Ouluun) saakka.

Moottorikelkkailureittien ja -urien tarkoituksena on ohjata moottorikelkkailu merkityille kelkkaurille ja näin vähentää ohjaamattoman moottorikelkkailun aiheuttamia haittoja. Kelkkaurien toteuttaminen vähentää kelkkailua muualla luonnossa ja näin ympäristövaikutukset saadaan rajattua luvallisille urille. Moottorikelkalla tapahtuva maastoliikenne pyritään ohjaamaan virallisille moottorikelkkareiteille. Aina ei kuitenkaan tähän ole mahdollisuutta, silloin tarpeellinen yhteys perustetaan sopimukseen perustuvana moottorikelkkaurana.

IISO moottorikelkkailu-urasto

Moottorikelkkailun ohjauksen ja elinkeinotoiminnan edistämiseksi Iiseudun

Kelkkailijat ry yhteistyössä Metsähallituksen kanssa ovat nähneet tarpeelliseksi suunnitella ja rakentaa moottorikelkkaurareitistöä Ii – Yli-Ii - Pudasjärvi alueelle. Kelkkailu-uran suunnittelu on käynnistynyt 15.3.2006 suunnittelupalaverilla johon osallistuivat Iiseudun kelkkailijat, Iin kunta, Pohjois-Pohjanmaan ympäristökeskus, Metsähallituksen Metsätalous ja Luontopalvelut.

Rakennettu moottorikelkkaura on linjattu niin, että se aiheuttaa mahdollisimman vähän haittaa luonnolle, asutukselle, metsätaloustoiminnalle ja poronhoidolle.

Iin moottorikelkkaura-verkosto perustuu yksityismailla Iiseudun Kelkkailijat ry:n ja yli 250 maanomistajan välisiin kirjallisiin vuokrasopimuksiin. Valtion maalla reittilinjaus on sovittu Iiseudun kelkkailijat ry:n esityksestä Metsähallituksen luontopalveluiden ja metsätalouden kanssa. Pudasjärven yksityismaiden osalta maanomistajaneuvottelut on käynyt Livon kyläseura Livokas ry ja Pudasjärven kaupunki.

Tässä hankkeessa rakennetut moottorikelkkaura-yhteydet ovat kaikki Pohjois-Pohjanmaan maakuntakaavaan (vahvistettu 17.2.2005) merkityjä yhteyksiä. Luonnonsuojelualueille aiemmin sijoittuneet moottorikelkkaurat on siirretty suojelualueiden ulkopuolelle.

Kelkkauran käyttö

IISO moottorikelkkailu-urasto on kaikkien kelkkailijoiden käytössä, jotka ovat jonkin kelkkaseuran jäseniä. Valtion maiden osalta uran käyttäjiltä edellytetään Metsähallituksen moottorikelkkauralupa, paitsi oman kunnan alueella kelkkailevan.

Iiseudunkelkkailijat ry
www.iiseudunkelkkailijat.com

Seurakunnan nuotioillassa vedettiin sarvikuonoa

Livon nuotioilta keräsi ennätysmäärän väkeä

Saavuimme Suvin (diakoni Suvi Kipinä) kanssa Livolle hieman ennen kuutta. Terttu oli jo virittelemässä tulta nuotioon. Koulun laavun kohdalla oleva pieni koski kohisi miellyttävästi. Taivas oli pilvessä, mutta varsinaista sateen uhkaa ei ollut havaittavissa. Hiljalleen alkoi laavulle kerääntyä väkeä ja nuotioilta saattoi alkaa.

Aloitimme nuotioillan tuttuun tapaan muutamilla yhteislauluilla. Laulujen jälkeen Suvi kyseli verbejä eli tekemistä ilmaisevia sanoja nuotioiltatarinaa varten. Tarinan teon aikana kävin laittelemassa kisailut valmiiksi Livon monet kisat nähneelle ja kokeneelle kisakentälle. Suvin verbikyselyn päättyessä kisakentälle tallusteli joukko innokkaita kisailijoita.

Vesipullojen kaato mөлkkypapuloilla

Nuotioillan kisailut laji lajilta

Laji 1: Sarvikuonon veto

Kisailut aloitettiin sarvikuonon vedolla. Molempien joukkueiden tehtävänä oli vetää sarvikuono mahdollisimman nopeasti oman joukkueensa luo. Sen verran rivakkaa oli livolaisten vetokapulan pyörittely, että molemmat sarvikuonot tulivat lennokkaasti ”kylkimyryä” maaliin. Tarkennetaan varmuuden vuoksi niille, jotka eivät paikan päällä olleet, että sarvikuonojen säkäkorkeus oli n. 15 cm ja yleinen olemus ”muovisen jähmeä”.

Laji 2: Vesipullojen kaato mөлkkypapuloilla

Toisena lajina oli vesipullojen kaato mөлkkypapuloilla, joka sujui varsin mallikkaasti. Tyypillisin suoritus oli seuraavanlainen:

1. Heittoviivalle astuessa todettiin: ”En minä kuitenkaan mihinkään osu.”
2. Ensimmäinen heitto: Ohi.
3. Toinen heitto: Ohi.
4. Kolmas heitto: Ohi.
5. Neljäs heitto: Kilpailijan verenpaine nousi ja pienen kimpaantumisen aikaan saamalla rivakalla vauhdilla kapula lähti kohti pulloja. Pullo nurin.
6. Viides heitto: Kimpaantumisen aikaansaama adrenaliiniryöppy kiehui vielä kehossa. Kapula lentoon ja kohti pulloja. Toinen pullo nurin.
7. Paluu oman joukkueen luo pieni hymyn kare huulilla.

Pingispallon heitto kumisaappaaseen

Laji 3: Pingispallojen heitto kumisaappaaseen

Kolmantena lajina oli pingispallojen heitto kumisaappaaseen. Näytin kilpailijoille mallia kuinka suoritus tapahtuu. Kävi nolosti. En saanut ensimmäistäkään palloa saappaaseen. Sekös sai kilpailijat huokailemaan raskaasti ja epäilevästi ennen kuin kukaan oli ensimmäistäkään heittoa heittänyt. Kilpailijat arvelivat, että kumisaappaan suu oli tahallaan laitettu ja muokattu mahdollisimman pieneksi. Lähes poikkeuksetta jokainen nakkeli paremman suorituksen kuin mitä oli allekirjoittaneen ”mallisuoritus”.

Laji 4: Mөлkykapuloiden heitto narurenkaan sisään

Viimeisenä lajina heiteltiin mölkykapuloita narurenkaan sisään. Livon legendaarinen kisakenttä haastoi heittäjät oikein kunnolla. Useimmiten kapula pomppasi kentän pinnasta minne sattuu ja väliin sitten ei minnekään. Yritä siinä sitten sattua narurenkaan sisään. Kentän haastavuudesta huolimatta lähes jokainen sai ainakin yhden kapulan narurenkaan sisään.

Makkaranpaistossa meinasi makkarat käydä vähäksi

Makkaranpaisto sujui sutjakkaan tehokkaasti. Ainuttakaan makkaraa ei jäänyt seurakuntatalon jääkaappiin takaisin vietäväksi. Ei makkaroiden loppuminen johtunut suinkaan livolaisten makkaranpersoudesta, vaan enemmän Suvin ja allekirjoittaneen ”nuukuudesta”. Olimme Suvin kanssa ennen Livolle lähtöä tuumanneet, että pitäisiköhän varalta käydä ostamassa muutama makkarapaketti lisää. Laskimme kuitenkin, että eivätköhän kyläläisissä olleet makkarapaketit riittäne. No, riittivähän ne. Kaikki halukkaat saivat makkaraa ja parhaimmat kaksi. Eli kaikki hyvin. Senkin suhteen meni hyvin, että sain taas omin silmin katsoa livolaisittain paistettuja makkaraita (ks. lisätietoja Livon Sanomat nro 2/2007, s.33). Tällainen persoonallinen makkaranpaisto on aina hieno elämys tällaiselle paljasjalkaiselle kurenalustalaiselle eli tätä nykyä ihka aidolle kaupunkilaispojalle. Milloinkahan tätä erikoisherkkua rohkenisi maistaakin?

Makkaranpaistossa

Hartaudessa tehtiin rukouksilta

Suvi piti hartauden rukouksesta. Suvin lukeman kertomuksen aikana sydäntikuista muodostui silta, joka kuvasi pienten rukousten kautta muodostuvaa yhteyttä meidän ihmisten ja Jumalan välillä. Rukous on helppo tapa pitää yhteyttä Taivaan Isään ja kertoa Hänelle huolemme ja ilomme. Hartauden päätteeksi lauloimme komeasti virren 462 eli ”Soi kunniaksi Luojan”.

Illan päätteeksi luimme yhdessä kyhäilemämme tarinan, joka meni tänä vuonna tällä tavoin:

Ennen Livon nuotioiltaa Suvi ja Marko nukkuivat seurakuntatalolla. He pelasivat mukaansa makkarat ja samalla paistoivat sinapit ja ketsupit. ”Kaikki lienee mukana?”, tuumaili Suvi samalla kun hän osteli seurakunnan käytävällä. ”Mikä matkaan ei laula, niin sitä ei naureta.”, vastasi Marko. Marko saunoi autonsa ja Marko ja Suvi lähtivät poimimaan kohti Livoa. Koko matkan Suvi lauleli ja Marko kikatti. Auto leikkeli hieman kummallisesti, mutta se ei matkan tekoa hidastanut.

Perillä hieman soudettiin ennen varsinaista ohjelman alkua. Aluksi Suvi ja Marko söivät itsensä nuotioiltaväelle. Nuotioiltaväki konttasi iloisesti ja vieraanvaraisesti. Marko kävelytti kitaraa nuotioillan alussa. Kun Suvi alkoi hämmästyttää verbien eli tekemistä ilmaisevien sanojen perään, iltanuotioväki rupatteli suu pyöreänä. Suvin ja Markon monenlaiset kilpailut saivat nuotioiltaväen kaatumaan kisakentällä. Innokkaimmat luistelivat pitkin kenttää. Varovaisemmat tyytyivät kävelemään kisakentän reunamilla.

Kisailujen jälkeen makkaraa leivottiin nuotiossa ja sinappia istutettiin makkaran päälle. Ketsuppia tyydyttiin vain soutelemaan. Illan päätteeksi Suvi onki hartaudessa. Se jos mikä söi nuotioiltaväkeä. Loppulaulu kalastettiin yhdessä komeasti ja sitten olikin kaivamisen aika. Kyläläiset pötköttelivät koteihinsa kukin omalla tyylillään. Heillä oli vielä aikomuksena juonitella ennen yöpuulle menoa. Suvi ja Marko huiskuttelivat autolla seurakuntatalolle. Sieltä Marko savusti ja Suvi joi itsensä koteihinsa. Tästäkin tarinasta huolimatta, oikein känkkäilevän hyvää elokuuta!

PS. Niin kuin aina Livolla on ihan aikuisten oikeasti hupaisaa käydä. Tunnelma on kohdillaan ja ihmiset mukavia. Livolla oli nuotioillan vietossa loppujen lopuksi illan aikana kaikkiaan kolmekymmentä henkeä. Joidenkin kanssa muisteltiin, että Livolla on aina ollut hyvästi väkeä. Kaivelin mielenkiinnosta esille vanhoja kalentereitani ja sieltä löysin itse merkkiamiani tilastotietoja Livon nuotioilloista. Todettakoon tähän väliin, että järjestysthän on: vale, emävale ja tilasto. Mutta tästä huolimatta alla oleva tilasto kertoo ilman epäilyksen häivääkään, että tänä vuonna tehtiin uusi Livon nuotioillan kävijämääräennätys! Aina-kin niissä nuotioilloissa, joissa itse olen ollut mukana.

Tässä tilastonikkareille Livon nuotioiltojen kävijämäärät:

18.8.2004	27
4.8.2005	25
2006	ei nuotioiltaa
9.8.2007	22
28.8.2008	24
12.8.2009	18
11.8.2010	19
11.8.2011	30

Marko Väyrynen
seurakunnan nuorisotyönohjaaja

Seurakunnan nuotioilta Livon koululla

Suvi ja Marko

Taas tänä kesänä saimme viettää Livon odotetun Seurakunnan tapahtumaa – nuotioiltaa. Marko ja Suvi olivat tulleet meitä jo odottamaan ja nuotio ”roihusi” jo valmiina, taisi se kyllä välillä vähän meitä savustaakin, mutta pitäähän savu sen verran tarttuakin vaatteisiin.

Paikalle saapui porukkaa taas ihan mukavasti, noin kolmisenkymmentä. Laulettiin aluksi, jotta päästiin niihin nuotioillan kisoihin kiinni. Siinä mietittiin, että mitähän hauskaa tänä vuonna? Ja taas meidät yllätettiin uusilla kilpailuilla, jotka ovat joka vuosi tosi hauskoja. Eikä aikaakaan, kun se hauskuus alkoi... Oli pullonkaatoa ja lieköhän ollut ”kumisaapaspingistä”, kun pingispalloja koetettiin saappaaseen saada, taisi Hako-Essa parhaiten saada. Mөлkkyykin oli saanut uuden version,

naru viritettiin ympyrän muotoiseksi ja palikoita piti saada sen sisällä pysymään, ne kyllä taisi pyöriä yli laidan, mutta hauskaa riitti sitä enemmän.

Alkuillasta teimme tarinaa yhdessä, jonka Suvi luki loppuillasta. Nyt piti huudella verbejä ja niitähän tuli koko joukon täydeltä, tarinasta muotoutui jälleen kerran hauska.

Paistoimme makkarat ja oli iltahartauden aika. Se on aina yhtä herkkä ja kaunis, Suvi luki ensin tekstin jonka jälkeen meidän Marko soitti kitaralla loppulaulun. Varmaan jokainen herkistyi omassa itsessään ja oli kiitollinen yhteisestä illasta ja yhdessäolosta.

Kiitos Marko ja Suvi! Rauhaisaa syksyä,

Ulla

Lentopallon kyläsarjan 10 –vuotisjuhlatornaus Livolla

Kyläpäivilläkin mukavasti väkeä

Lauantaina 23. heinäkuuta oli Livon lentopallostadionilla juhlat tunnelmat kun aikaraudan näyttäessä aamuyhdeksää startattiin käyntiin kymmenes lentopallon kyläsarja Livon lentopallostadionilla. Tämä oli juhlatornaus nimenomaan siten että nyt oli kymmenes peräkkäinen turnaus joka on pelattu Livolla.

Viikkoa ennen turnausta kokoonnuimme Laakkosen Jannen kanssa sankoin joukoin kenttiä pelikuntoon laittamaan. Forecan täsmäsää arpoi vuoropäivinä sadetta ja poutaa kyseiselle päivälle. Valitettavasti sattui lopulta se sadekortti nousemaan ja vettä ropotteli kun ahersimme työssämme. Mutta eipä hätiä mitiä; me olemme älynneet Jannen kanssa molemmat vuosien varrella kerätä lihaa ja vähän muutakin luittemme ympärille, joten eipä kylmä meitä ahdistellut, eikä mielialojamme laskenut.

Nykyvuosina on Livokas huolehtinut esimerkillisesti koko alueen ruohonleikkuun siihen malliin, että paikka on tosi edustavan näköinen. Muutamaa päivää ennen turnausta Salmelan Sauli ja Sami kävivät vielä urakoimassa nurmikkoa lyhemmäksi. Pudasjärven kaupungin pojat kävivät torstaina maalaamassa kenttien rajat.

Hiekkakentät alkavat olla taas perusteellisemmän kunnostuksen tarpeessa. Meillä oli puhetta mm. Jannen ja Turpeisen Alpon kanssa että ensi kesänä tasoiteltas ja lätkättäs kentät heti karhunveistoviikon jälkeen. Lätkäkin kun on kuulemma mahdollista saada Livon kylältä!?

Itse turnauspäivänä sää oli tälläkin kertaa sellainen kuin on ollut joka kerran; poutaa ja hellettä. Mittari näytti varjossa 28 astetta! Edellistä kertaa lukuun ottamatta kaikissa turnauksissa mukana pelaajana ja talkoolaisena ollut Janne Laakkonen muisteli, että yksi peli on koko kymmenvuotisen historian aikana pelattu tihkusateessa. Muuten on poutaa ja hellettä piisannut. Täytynee perustaa yritys, jonka kautta eri tahot voivat tilata erilaisiin kesäjuhliinsa haluamansa sään, aika moni tuota jo taasen allekirjoittaneelta kyselikin!

On erittäin suuri kunnia, että turnaukseen saavutaan aika laajalta alueelta. Tälläkin kertaa oli mukana useita pelaajia niin Rovaniemen kuin Oulunkin suunnalta. Puolan-gangalta ja Taivalkoskeltakin turnaukseen tullaan.

Livon miesten joukkueessa pelasi mielenkiintoinen tuttavuus: Juha Keihäskoski. Hän pelaa talvet ylimmällä sarjatasolla passarina ETTA:ssa. Juha saapui jo perjantai-iltana linja-autolla Kurenalle ja siitä yksityiskuljetuksella Livolle. Hän oli tyytyväinen turnauksen antiin ja lupasi tulla vuoden päästä uudestaan. Heittipä hän ilmoille oman porukankin tuomisesta. Hänellä itsellään on tosin kuulopuheiden mukaan pitkäkestoinen sopimus Livon joukkueen kanssa! Juha ”Keppi” Keihäskoski viihtyi Livolla useamman yönseudun.

Pallomuurit ja Livon pikkutyöt

Sekä naisten että miestenkin sarjaan lopulta ilmaantui viisi joukkuetta kumpaankin. Yhteensä siis kymmenen joukkuetta kymmenvuotisturnauksen kunniaksi. Miesten sarja oli kaikkien aikojen tasaisin ja tasokkain. Naisten puolella oli tasoeroja ja mukana enemmän harrasteporukoita. Naisten sarjasta voisi mainita Sukuköörin nimellä pelanneen porukan. Sen puuhanainen Seija Perttu (Livon miniä) soitti viikkoa ennen turnausta, että saako tulla pelaamaan, kun ei ole pelannut kahteenkymmeneen vuoteen. Kerroin, että tottakai. Niinpä hän toi siskonsa ja tyttänsä pelaamaan Livon lumoihin. Näitä ”seijoja” saisi keskuudessamme olla enemmänkin.

Naisten sarjaa viime vuodet hallinnut Kimara oli jälleen ylitse muiden. Joukkue hävisi turnauksessa vain yhden erän Livon Pikkutyttöille, muille ei sitäkään. Alkuun kaikki joukkueet kohtasivat toisensa ja sitten kaksi parasta porukkaa menivät kultapeliin ja kaksi seuraavaa pronssipeliin.

Kultapeliin selvisivät Lakeuksilta kasattu Kimara ja Sarajevo Sarakylästä. Kimara oli selkeästi parempi erin 2 - 0. Kimaran puuhanainen Mervi Luokkanen kertoi: ”Livolle on joka vuosi pakko päästä pelaamaan. Työt ja muut asiat järjestetään sen mukaisesti että pääsee tähän hyvähenkiseen turnaukseen”. Hän kertoi, että varsinkin Livon Pikkutyttöjä ja Sarajevoa vastaan oli mukava pelata, kun oli aika tiukkaa ja vastustajat ottivat pelin sopivalla huumorilla. Kimaralle neljäs kiinnitys Hempan pokaaliin! Viidennestä kiinnityksestä tulee vihellys ja pokaalin vaihto.

Livo vs. MP-Team

Pronssipelissä Pallomuorit voittivat Livon Pikkutyöt. Alkusarjassa vastaavassa pelissä tytöt olivat niukasti parempia.

Miesten puolella pelattiin samalla sarjamuodolla kuin naisissakin. Alkusarja oli äärettömän tiukka ja tasainen. Turnauksen lopullinen voittaja Pökkö koki turnauksen ainoan tappionsa häviämällä lopulta neljänneksi sijoittuneelle Team Ryttingille.

Loppuottelussa kohtasivat Pökkö ja Metsälä. Pökkö oli siis parempi, mutta taistelua se vaati, sillä erät menivät heille luvuin 2-1. Pökön puuhamies Esa Hemmilä kertoi, että hävityn ensimmäisen erän jälkeen hän ei ollut kovinkaan luottavainen omiansa mahdollisuuksista, mutta lentopallo on sellainen laji, jossa viimeisen pisteen voittanut on ottelun voittaja. Pyyhettä ei siis kannata paiskata kehään kovin aikaisin.

Esa kertoi että Sammelvuon Mikon hyppyleijat olivat yksi voittoon päättyneen nousun avain. Hän mainitsi myös Jurmun Kallen nosto- ja puolustuspelin. Turnauksen parhaan pelaajan palkinnon hän olisi valmis ojentamaan joukkueessaan uurastaneelle Esko Tarujärvelle. Pronssipelissä MP-team kaatoi hyvää puolustuspeliä pelanneen Team-Ryttingin.

Miesten puolella on tapahtunut jonkinmoinen vallankaappaus, kun aikaisempien vuosien hallitsija MP-team sai tyytyä himmeämpiin mitaleihin. Pökölle voitto oli toinen perättäinen ja samalla yhtä mones kiinnitys kiertopalkintoon; Hempan Pyttyyn.

Livon miesten joukkueessa oli viikkoa ennen turnausta tilanne, että ukkoja oli tulossa porukkaan pilvin pimein, mutta kun turnauspäivä lähestyi, niin poisjääntejä alkoi ilmaantua. Kuitenkin se että joukkue saatiin kasaan oli pääasia. Ensimmäisessä pelissään Livo vei erän turnauksen pitkäaikaiselta hallitsijalta MP-teamilta. Otteluvoittokin oli todella lähellä: toisessa erässä tappio tuli vain kahdella pisteellä. Urheaa taistelua siis pääosin harrastelijoista kasatulta kotijoukkueelta!

Molempien sarjojen voittajajoukkueen puuhahenkilö sai valita itselleen mieleisen Venttivaapun.

TULOKSET:

Naiset:

1. Kimara (Luokkanen Mervi, Laurila Tiina, Takkula Janna ja Aila, Tolonen Sirkka ja Luokkanen Eveliina)
2. Sarajevo
3. Pallomuorit
4. Livon Pikkutyöt
5. Sukukööri

Miehet:

1. Pökkö (Emppu Hemmilä, Kassu Jurmu, Jaska ja Mikko Sammelvu, Tane Lukkari ja Esko Tarujärvi)
2. Metsälä
3. MP-team
4. Team-Rytinki
5. Livo

Livolla on nykyvuosina lentopallon kyläsarjan yhteyteen onnistuneesti liitetty kyläpäivä. Niinpä myös tällä kertaa. Porukkaa näytti parveilevan mukavasti koulun ympärille järjestetyille kisailuille ja esittelyille. Juutisen Kauko kauppaili menestyksellä arpoja tehokkaaseen humoristiseen tyyliinsä. Päävoittona oli peräti ruohonleikkuri.

Venttivaappuja esitteli rentoon tyyliinsä Jomppe. Hän on kotoisin nykyisen itärajan takaa ja asuu nykyisin Oulussa. Hän tulee todella mielellään joka vuosi Livon tapahtumaan. Itse vaappumestari Eino Illikainen vieraili tapahtumassa Saija-vaimoineen harrikalla. Saipa Saija kunnon läimäytyksen ahteriinsa eräältä Livon herrasmieheltä tuoreen vastan voimin.

Venttivaapun myyntipisteen vieressä oli esitteitä ja esittelijä kertomassa jäte- ja ympäristöasioista, mikäli oikein muistan. Päivän aikana oli jos minkälaisia kisailuja ja arvontoja. Väliin tankattiin lohikeitolla ja makkarolla ja taas menttiin välillä zumpaten ja kuka mitenkin syömisiään kuluttaen.

Saija, Eppu ja HD

Meininki oli rento ja kansalla hauskaa. Tuttuja tavattiin ja tutuiksi tultiin. Ilmassa oli suuren urheilujuhlan ja ukkosen odotuksen tuntua. Ukkonen purkautui rajusti noin tunti tapahtuman päättymisen jälkeen, kuten niin monesti ennenkin. Kymmenen vuotta, eikä suotta! Näihin tunnelmiin, näihin kuviin;

Kokko Timppa (myös kuvat)

Karhunveistoviikko

Vuoden 2011 Karhunveistoviikon järjestelyt jäivät kaiken kiireen keskellä hieman viime tintaan ja vielä aika myöhäisessä vaiheessa mietimme, että riittävätkös rahkeemme tänä vuonna tapahtuman järjestämiseen. Painiskellessamme asian kanssa, saimme kannustavan puhelinsoiton ja sitä kautta uusia ja tuulia ja intoa purjeisiin. Myöskin Itä-Lapin Kotikylä –hankkeen väen vierailu sattui juuri sopivaan saumaan Karhunveistoviikon pääpäivälle lauantaille. Uskalsimme siis jatkaa tapahtuman suunnittelua.

Pöllinheittoa oli seuraamassa runsaslukuinen yleisö

on aina kaunis ilma, niin tänä vuonna Karhunveistoviikolla vesisadekin kerkesi olla useampaan otteeseen

Tämän vuoden Karhunveistoviikolle toivoimme saavamme uusia osallistujia ja siksi pyysimme Timo Nevalaista ja Kari Tykkyläistä osallistumaan viikolle opettajan ominaisuudessa. He molemmat iloksemme suostuivat tehtävään.

Ensin Karhunveistoviikon osallistujalista vaikutti hieman tyhjältä ja asia kerkesikin aiheuttaa ensin muutamia ylimääräisiä sydämentykytyksiä, mutta loppujen lopuksi osallistujia tuli saman verran kuin ennenkin ja mikä parasta, niin kaksi rohkeaa vasta-alkajaa!

Vaikka Livon tapahtumissa tavallisesti

veistäjien riesana. Onneksi kuitenkin lauantai valkeni melko lailla vedettömänä, jotta saimme vietyä maailman ensimmäiset Pöllinheiton SM-kilpailut kunnialla läpi! Saimme kilpailuumme mukaan ihan maailmanmestarin, kiiminkiläisen Matti Koiviston, joka on menestynyt monissa voimailulajeissa. Hänellä on mm. takataskussaan sormikoukun maailmanmestaruus. Juutisen Aaro laittoikin kamppoihin todella kunnioitettavasti hänelle ja hävisi mestaruuden vain 52 sentillä. Matin voittotulos oli 10 m 71 cm. Kolmanneksi tuli miesten sarjassa livolainen Juhani Karppinen.

Naisten sarjaan saimme oikein livolaisen voittajan, sillä Ulla Salmela kiskaisi voittoon heittämällä pölliä 8 m ja 44 cm. Naisten sarjassa käytiinkin tiukka taistelu, sillä kaikki kolme parasta olivat vain 14 sentin sisällä toisistaan. Naisten sarjassa toiseksi tuli Paula Ylitalo ja kolmanneksi Tiia Kelahaara.

Ensi vuodeksi mielissä olisikin hieman tapahtuman päivittäminen. Katsotaanpas, että mitäs saamme aikaiseksi.

Livon maa- ja kotitalousnaisten kuulumisia

Kesä on vielä kauneimmillaan, mutta varmaan kohta taas syksy saapuu. Olemme saaneet nauttia auringosta, kesävieraista sekä luulempa, että myös varmaan kaikista hyvistä grilliherkuista. Kesään kuuluu niin monta mukavaa asiaa, kun loma koittaa, saa omia rästihommia yrittää ainakin tehdä vähemmäksi. Mukava nähdä kun kylä hiljalleen täyttyy lomalaisista ja pitkän talven jälkeen saa vaihtaa kuulumisia.

Naisilla on taas riittänyt pitojen ja tapahtumien laittoa. Synttärjuhlat oli alkukesästä, jotka tarjoimme ja laitoimme kokonaan. Myöhemmin lentopallo/kesäpäivä myös oli meillä Livokkaan kanssa yhdessä. Vieraita oli paljon – kalakeitto meni taas melkein kaikki. On meille aina se kesän kohokoh-ta laittaa kesäpäivät Livokkaan kanssa yhdessä.

Vasemmalta alkaen: Pirjo Tuovila, Helinä Valkola, Virve Stenius ja oikealla takana; Terttu Juntti, Esteri Riihiaho, Ulla Salmela ja Maila Uusi-Illikainen.

Nyt elokuun puolella vierailimme Ämmänsaarella, jossa käytiin Kianta-laivalla retki Kiantajärvellä. Oli upea paikka. Olen monesti ajanut ohi aikoinaan, kun Sisko asui siellä. Komea järvi ja kuulemma kalamiehet tykkää siellä kalastaa. Olihan siellä muutakin katseltavaa ja kauppoja sekä hyviä ruokapaikkoja.

Syksyllä – en tiedä vielä, miten käsityöillat alkaa. Riittääkö meillä vielä kutojia? Ikää tullut ja meidän porukassa on työssä käyviä, niin ei aina jakseta lähteä. Mukavaa ollut olla naisten kanssa yhdessä aina, Livon naiset on niin mukavaa porukkaa – Kiitos siitä!

Toivottelen Lämmintä, Romanttista syksyä kaikille!

Maatalousnaisten puolesta,

Ulla (kuva Virve Steniuksen arkisto)

Minnan päiväkirja 9.6. – 20.7.2001

MA 25.6.2001

Viikko alkoi harmaana ja vesisateisena. Lämmintä oli + 11 astetta. Rhonda lähti Fairbanksiin toimittamaan asioita.

Ensin aamulla Greg pisti meidät taas siivoamaan huushollin. Oli kyllä aikakin, sillä paikka alkoi olla jo melko lailla vinksin vonksin. Minä sain tällä kertaa imuroida lattiat. Hitsi, että mulla oli itsekseen hauskaan, kun silmissä pyöri kuva amerikkalaisesta perheenemännästä, joka sellaisella ihmeellisen näköisellä imurilla imuroi talonsa kokolattiamattoja... Kuumaa puuhaa se ainakin oli raahata kerroksesta toiseen maailman hankalimmaksi tehtyä imuria. Imuroinnin jälkeen lähdinkin hieman viivoittelemaan ulos ja postittamaan pari kirjettä Suomeen.

Neijältä meille tuli ilmoitus, että Davisien poroaidassa olisi taas poroja, jotka pitäisi käsitellä. Puolen tunnin päästä olimmekin jo menossa aidalle. Myös televisiokuvaajat olivat hälytetty taas paikalle seuraamaan meidän työskentelyämme.

Tällä kertaa hommat alkoivat heti. Minä pääsin taas samoihin hommiin kuin ennenkin, eli sinne "vasahommiin". Aikuaika meni ihan odotellessa, sillä vasoja tuli vain tipotellen. Joutuimme kukin vuorollaan lisäämään vaatetta niskaan, sillä seisoskellessa meinasi tulla väkisin kylmä. Sadevaatteetkin piti laittaa päälle, sillä keli oli todella märkä. Suurin osa meistä kuitenkin totesi, että mieluummin pieni vesisade kuin se mieleton hiekanpöly, mikä edellisillä kerroilla on ollut. Se hieno pöly on mennyt joka paikkaan, ja siihen on meinannutkin suorastaan tukehtua.

Kara on juuri ottanut verinäytteen Gregin pittelemästä porosta. National Geographin tyypit kuvaavat

Greg teki myös muutaman "kokeilun", sillä hän kuohitsi 5 – 10 urosvasaa. Voi pieniä raasuja. Me satutettiin niitä niin paljon yhdellä ja samalla kertaa.

Jo yhdeltä yöllä homma oli ohi.

TI 26.6.2001

Kylläpä oli taas harmaa aamu. Lämmintä oli + 11 astetta.

Olipas taas vaihteen vuoksi täysin vapaa päivä. Aikani kuluksi sitten kirjoittelin kortteja ja tein käsitoita. Sain myös raapustettua toisen viikon päiväkirjasta koneelle ja myös lähetettyä sen kaikille eteenpäin. Oikeastaan oli ihan kiva, kun sain tuollaisia hommia aivan rauhassa tehdä. Se minulla alkoi vain hieman mättämään, kun olo alkoi tuntua flunssaiselta. Mutta niin se tuntui olevan muillakin. Taisi sittenkin sen eilinen märkä keli tehdä tepposensa.

Illalla Greg teki meille lohiruokaa. Ensin oli alkuruoaksi lohenpääkeittoa (minä löysin suureksi ilokseni keitostani silmän, jonka suorastaan ilomielin luovutin Defnen syötäväksi) ja pääruoaksi paistettua lohta ja riisiä. Nam, mikä ateria!

KE 27.6.2001

Edelleen Nomen perukoilla harmaata ja lämmintä + 10 astetta.

Väänsin aamun aikani kuluksi käsitoita. Sitten Greg sanoi meille, että voisimme lähteä kuumuille lähteille, koska emme ainakaan nyt päivällä pääse käsittelemään poroja. Meidän oli vain tultava kahdeksaksi takaisin ja oltava sitten varalta heti valmiita lähtöön. Se oli mieleton reissu! Aivan mahtavaa!

Meitä oli kuusi, jotka pakkautuivat pakettiautoon; Kara, Nick, Eva, Kerry, Defne ja minä. Lähdimme ajelemaan samaa tietä kuin mitä Davisin poroaidallekin mennään. Jo hieman jälkeen poroaidan aurinko alkoi paistamaan. On se sitten ihmeellinen paikka tämä Nome! Tietä ajettiin

puolisentoista tuntia aivan mielettömän jylhien ja kauniiden maisemien läpi ennen kuin olimme perillä. Hieman ennen lopullista pysähtymistä Eva pongasi tundralta muutaman myskihärän. Pääsimme niitä suhteellisen lähelle, joten sain muutaman valokuvankin räpsittyä. Kiikarilla ne pystyi näkemään todella tarkasti.

Sitten pääsimme perille. Ihan niin kuin olisimme tulleet eri maailmaan, sillä siellä oli lämmintä ja aurinkoista ja maa oli vihreää ja lehtipuustoista. Paikka oli pienen pieni ”kylä”, Mary’s Igloo. Kylään liittyi pieni tarinakin. Muistaakseni joskus 1940-luvulla oli ollut paha influenssa, joka oli tappanut paljon aikuisia. Eräs jesuiittapappi sekä nanna olivat ottaneet orvoiksi jääneet lapset (noin 20) huostaansa ja rakentaneet heille talon. Kylässä oli pari rakennustakin: kirkko, talo ja varastorakennuksia. Metsän siimeksessä saattoi olla tietysti lisääkin. Orvot olivat myös pystyttäneet ristin merkiksi/muistoksi erään lähellä olevan vuorenrinteen huipulle.

Yksi kuuma lähde sijaitsi tässä rakennelmassa

Ja sitten itse asiaan. Kuumia vesiplänttejä oli useitakin. Me lilluimme yhdessä isohkossa pläntissä ensin vähän aikaa. Siinä vesi ei ollut mitenkään erikoisen kuumaa. Vieressä oli myös todella kuuma lähde, sinne meikäjäisellä (eikä kyllä muillakaan) ei ollut edes asiaa. Hieman kun varvasta käytti vedessä, niin tuntui, että sitä kypsyy kerralla. Sitten lähdimme hieman kauemmas kokeilemaan koltamatta lähdeä. Tämä ei oikeastaan ollut lähde, sillä se oli puusta rakennettu allas, jonne vesi vain kerättiin. Allas oli puoliltaan suht´koht´ kuumaa vettä. Se oli kuitenkin sellaista, että siinä pystyi ihan hyvin olemaan. Tunnin verran uiskentelimme ja sitten oli pakko lähteä jo takaisin päin ajelemaan.

Tytöt kertoivat, että meillä on ensi tai sitten seuraavalla viikolla grillijuhat, jotka on tarkoitus viettää samaisessa paikassa. Hissi, kyläpäs on tymeetä...

Veimme aurinkoisen ilman mukanaamme, sillä Nomessakin alkoi kymmenen aikoihin illalla aurinko pilkistämään pilvivierhon takaa.

TO 28.6.2000

Aamulla täytyi kyllä ihmetellä, että minne se jo lupaavasti paistanut aurinko oli yön aikana kadonnut. Aamu siis valkeni sangen harmaana, lämmintä oli + 10 astetta.

Uskomaton päivä! Kun aamulla heräsin, niin en olisi uskonut, että missä illalla olen. Aamulla oli olo mitä kurjin. Oli hieman lämpöä, olin nukkunut huonosti ja ennen kaikkea mulla otti päähän, kun ei ollut taaskaan mitään töitä. Katsoin kateellisena vierestä, kun Suzanne otti Tammyn ja Defnen matkaansa keräämään kasveja. Minä jäin taas askartelemaan käsitöitä. Grhh!

Keittiössä pahantuulisena istuskelin naama kiinni työssäni, kun Greg tuli jostain kotiin. Se siinä touhusi ensin jotain ja sitten kysyi, että haluanko lähteä telttailemaan, veneilemään ja ottamaan porojen olinpaikasta selvää. Ette varmaan ikinä arvaa, että mitä vastasin! Nakkasin vain kourallisen tabuja naamaan, että selviän flunssastani ja minähän olin viivana lähdeässä. Pari – kolme tuntia meni ennen kuin sitten todellakin lähdeettiin. Siinä välissä kerkesin pakkaila ja käydä suihkussakin, kun Greg meinotteli, että reissussa voi mennä kahdesta – neljäänkin päivään. Sitten puoli viiden aikoina lähetettiin (Greg, Travis ja minä) ajelemaan kaikki ne kampeinemme ja iso vene perässä.

Minä siinä hieman ihmettelin, kun lähdimme ajelemaan, kun ne himputin kuvaajat taas kuvasivat meidän lähtöä ja niin ne näyttivät vielä peräänkin lähtevän ajamaan omalla autollaan. Kara oli vähän ennemmin minun huolestuneeseen uteluun meinannut, että eivät ne lähde meidän matkaan nyt, mutta voivat sitten jonain muuna päivänä tulla kuvailemaan. Lähdimme taas ajelemaan poroaidan tietä ja kuvaajat vaan tulivat koko ajan perässä. Ja kun ensimmäisen kerran pysähdyimme jollakin laitteella kuuntelemaan, että löytyisikö satelliittipantaisia (vai mitä radiolähetinpantoja lie) poroja, niin kuvaajat heti kaivoivat kameransa esiin. Sama tapahtui joka kerta, kun pysähdyimme. Ainoastaan yhden kerran löysimme satelliittipantaisia poroja, vaikka pysähdyimme matkan varrella useasti kuuntelemaan. Tällöin löytyi samasta tokasta peräti kolme pantaporoa. Poroja emme pystyneet näkemään, vaikka kuuliimmekin ne. Ilma oli muuten heti muuttunut kirikkaammaksi ja aurinkoisemmaksi, kun pääsimme Nomen lähettäviltä pois.

Ajelimme edelleen tietä hiljakseen eteenpäin. Jatkoimme matkaa vielä melko paljon siitäkin eteenpäin, mistä oltiin edellisenä päivänä käännytty Mary’s Igloolle. Sitten tulimme lopulta Kuzitrin-joelle, jossa Greg sanoi, että me tulemme yöpymään pienessä kämpässä. Ensimmäinen me kuitenkin lasimme veneen vesille ja lähdimme etsiskelemään poroja vesitse. Kuvaajat tietysti tulivat matkaan, vaikka yritimmekin Travisin kanssa kuiskia Gregille, että miten olis, jos me vahingossa unohtettais ne kyydistä pois...

Greg laskee veneen vesille

Ajelimme melko leveää ja todella monihaaraista jokea jonkin verran ylöspäin. Sitten saavuimme joen rannalla olevan kaivoksen kohdalle, jossa me vastarannalta nousimme maihin. Kiivettiin melko lailla jyrkähköä rinnettä ylöspäin, kunnes taas viritimme laitteemme ja kuuntelimme poroja. Ei kuulunut eikä myöskään näkynyt mitään. Kuvaajat TIETYSTI seurasivat tilannetta koko ajan. Se oli siis turha reissu porojen löytymisen suhteen, mutta ei siinä auttanut muu kuin palata veneelle. Tällä kertaa meidän piti ajella kolmistaan muutaman mutka joella, että kuvaajat saivat kuvata meitä ihan yksinäänkin... Voihan vihveli!

Puoli kahdentoista aikaan tulimme takaisin joelta. Sitten lähdimme vielä ajelemaan tietä eteenpäin ja katsomaan, että jos sieltä muutamalta korkeammalta kukkulalta saisi paikannettua paremmin niitä pantakaulaisia poroja. Mutta ei sekään reissu tuottanut valitettavasti tulosta. Noin yhden aikoihin olimme sitten kämpällä, jossa

selvisi, että ne kuvaajatkin jäävät vielä samaan paikkaan yöksi. Travis ja minä saimme nukkua kämpän kahdessa sängyssä, Greg teltassa ulkona ja kuvaajat omissa lava-autossaan.

Mulle myös paljastui päivän kuluessa muutamia asioita. Kuvaajat ovat jotain National Geographic -tyyppisiä. Tiedän, että sellainen lehti on olemassa, mutta että ohjelmakinko?! Ohjelma on viissiin ihan suosittu täällä päin. Kun mulle alkoi pikku hiljaa selvämään matkan varrella, että kuvaajat taitavat pysyä koko ajan meidän matkassa, niin totesin Gregille, että jos tämän olisin tiennyt, niin en olisi matkaan lähtenyt. Siihen Greg vaan lohdutteli, että eikö se ole hieno olla suomalainen National Geographicissa, voit olla jopa ensimmäinen. Kyllähän se kiva olis jotain maailman tai Suomen ensimmäisenä tehdä, mutta en minä kyllä ole mitään tällaista aluevaltausta ole ajatellut. Sitten olis voinut olla hieman eri juttu, jos sitä osais englantia vääntää kunnolla. Mutta kun ei osaa. No, onneksi ohjelma ei näy Suomessa. Eihän!??

No, koulu voi olla ainakin minusta ylpeä, sillä edustin koko ajan koulun lippis päässä. Siitä olin kans onnessani, että olin jossain mielenhäiriössä (=kylmissäni) hoksannut pistää Martan fleecen puseroksi, että en ollu kuitenkaan ihan huonoimmissa työvaatteissani.

PE 29.6.2001

Oli garsee yö. Paikka kuhisi "moskiittoja" (jotka ovat ihan samannäköisiä kuin Suomessaakin) ja minä tapoin niitä koko yön, nukkumatta paljon ollenkaan. Sitten kun vihdoin hieman nukahdin, niin heräsin Gregin ulkoa kuuluvaan kuorsaukseen. Siis, olin aamulla aika väsynyt, kun Greg tuli kahdeksan aikoihin keittelemään aamukahviaan. Ilma oli muuttunut yön aikana Kuzitrin joellakin harmaaksi ja pilviseksi

Päivä meni sitten taas odotteluksi, että teemmekö jotain vai emme. Greg soitteli muutamia puheluita satelliittipuhelimellaan ja totesi, että Travisin ja minun on turha jäädä sinne, sillä me emme voi siellä mitään tehdä. Hänkin jää vain sinne kertoilemaan säätilannetta eteenpäin. Joten, kuvaajat tekivät Gregistä haastattelun ja niin me Travisin kanssa pakkasimme kimpsumme ja kampsomme ja pakkauduimme heidän autoonsa paluumatkaa varten. Matka oli aika hiljainen, ainakin minun osalta, sillä kuorsasin autuaana takapenkillä. Havahduin ensimmäisiä kertoja vasta siihen, että kun vettä alkoi satelemaan. Joo, alettiin siis lähestymään Nomea.

Oli siis kiva reissu, mutta valitettavasti liian lyhyt. Voi olla kyllä mahdollisuus, että pääsemme samoihin maisemiin lähiaikoina käsittelemään poroja. Toivotaan niin. Jospas sitä sitten pääsis näkemään lopultakin niitä karhujakin.

Kello neljän aikoihin kurkin mittaria ja totesin, että Vilpoista on vesisateisessa Nomesa, + 8 astetta.

Gregkin ilmestyi pian sen jälkeen kotiin ehdottelemaan minulle sangen mielenkiintoisia juttuja. Maanantaina on luultavasti porojen käsittelyä Walesissa. Greg kysyi, että haluanko lähteä sinne Darrylin ja Evan kanssa. Paikka on kuulemma kylmä, tuulinen ja vetinen, mutta josta voi ilman ollessa kirkas nähdä Venäjän puolelle asti. Ja sinne joutuisimme valitettavasti menemään lentokoneella... Kylläpä on taas niin vastenmielisiä ettei tosikaan! Toivottavasti reissu vaan toteutuu.

Kun tulimme päivällä kotiin, niin kuulimme, että toiset olivat olleet poroja käsittelemässä koko yön, kymmenestä kuuteen saakka aamulla, Davisin aidalla. Poroja oli kuulemma ollut hieman reilut 700.

Sain Illikaiselta tänään postia ja se kertoi seuraavansa Nomen aurinkoista ja vilkasta katuelämää nettikameran kautta. On tässäkin Nomen vierailija, kun ei edes tiedä, että Nomesalla on omat nettisivut. Kenellä kiinnostaa käydä katsomassa, niin sivut löytyy nettikameroineen osoitteesta www.nomealaska.org. Kiitos Sari!

LA 30.6.2001

Kylläpä lauantaiamu oli sitten harmaa ja lämmintäkin oli vain + 8 astetta.

Aamusella touhusin taas aikani kuluksi käsittöitä. Sitten hermostuin ja ehdotin Defnelle, että haluaisiko se lähteä minun kans rannalle. Oltiinkin sitten useampi tunti rannalla kävelemässä ja katselemassa vihaista merta. Löydettiin myös aika lailla rantalasin palasia ja minä myös suureksi ilokseni kaksi meritähteä. Lähtiessämme rannalle sää oli tiikusateinen ja tuulinen, mutta tullessamme takaisin sää oli kirkastunut todella paljon.

Iltapäivän ja illan opetin Kerryille kahvipussin tekoa sekä autoin Tammya kääntämään erästä suomenkielistä tinalankapalmikoiden ohjetta englanniksi. Meillä oli ihan kivaa....

Puoli kymmeneltä olin jo aika väsynyt, kun tuli ilmoitus, että pitäis ilmaantua tunnin sisään Davisin aidalle käsittelemään poroja. Ei siinä muu auttanut, kun vääntää työvaatteet päälle, pakata reppu ja lähteä töihin.

Minä pääsin taas tuttuun vanhaan hommaan eli vasojen puolelle. Tällä kertaa meillä oli todella hiljaista, sillä suurin osa vasoista oli jo ennestään merkittyjä ja piltoitettuja. Meidän ei myöskään tarvinnut punnita vasoja ollenkaan, sillä vaaka oli muualla käytössä. Homma oli siis aika nopeasti ohi. Olimmekin jo kolmen aikoina valmiita.

Koko illan ja yön lähistöillä pyöri myös karhu. Itse asiassa se oli melko lähellä meitä koko ajan. Kaikki muut karhun varmaan näki, paitsi minä, vaikka hain kiikaritkin avukseni. Pitäisiköhän tässä harkita uusia lasseja?!

Tällä kertaa poroja oli noin 500. Vasoja piti lopettaa kolme; kahdella oli jalka poikki ja yhdellä niska.

Kerry ja Curtis merkitsevät ja piltaavat vasan

Darryl oli soitellut päivällä Walesiin ja ei ole ollenkaan varmaa, että me mennään sinne maanantaina. Siellä ei ole vielä poroja aidassa. Mutta toivottavasti me nyt vaan päästään sinne siitä huolimatta joskus!

Heräilin aamulla yhdentoista aikoihin. Pistin sitten pyykki koneeseen ja ällötin sängyssä vielä puoleen päivään asti. Noustessani vihdoinkin sängystä ylös ulkosalla oli taas vaihteen vuoksi harmaata. Lämmintä oli + 11 astetta.

Inhettelin siinä aikani, että mitä sitä tekisi, mutta onneksi Kerry ehdotti, että haluanko lähteä hieman labraan työskentelemään. Kolmen aikoina lähdimme (Kerry, Defne, Suzanne, Nick ja minä) sitten sinne pariksi tunniksi työskentelemään. Suzanne punnitsi kerättyjä ja sitten kuivatettuja kasveja, Nick ja Kerry tutkivat verinäytteitä ja Defne ja minä järjestelimme ja puhdistimme välineitä seuraavaa porojen käsittelyä varten.

Kerry ottaa putkilosta veriplasman pipetillä ja panee sen pieneen purkkiin

Pääsin myös vähäksi aikaa Kerryille ja Nickille kaveriksi. He pistivät edellisenä päivänä Davisin poroista otetut verinäyteputkiot laitteeseen, joka erotteli punasolut ja veriplasman. Punasolut painuivat pohjaan ja plasma nousi pinnalle. Sitten putkiloista "imettiin" plasma pois ja pistettiin pieniin purkkeihin. Nämä purkit lähetetään sitten "oikeaan" laboratorioon brucellosis - bakteerin/Viruksen/taudin (mikä lie oikea vaihtoehto) selvittämiseksi. Näytteet on otettu kuohitsemattomista vuotta vanhemmista poroista.

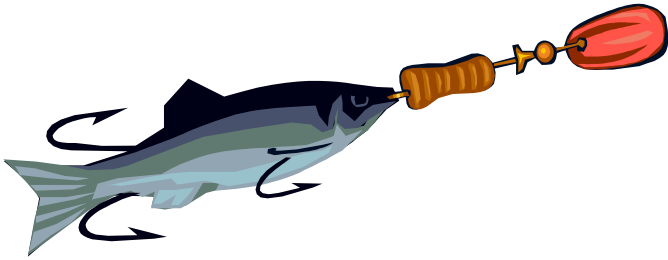
Labratyöskentelyn jälkeen lähdimme Defnen ja Nickin kanssa ruokaostoksille. Tehtyämme ostokset, Nick ja Defne lähtivät autolla kotiin ja minä jäin kävelemään. Halusin käydä tutkimassa millainen Nomen hautausmaa on. Paikka oli pienellä kukkulalla lähellä lentokenttää. Hautausmaa ei ollut kovin iso, mutta siellä oli paljon valkoisia ristejä. Osa haudoista oli koristeltu pienillä kivillä, osa tekokukilla, oikeita kukkia ei ollut ollenkaan. Paikasta sai myös hieman suttuisen vaikutelman, sillä se ei ollut mitenkään kovin hyvin hoidettu.

Tullessani takaisin tv-kuvaajat tulivat "hyvästelemään" meidät (jippii, vihdoinkin päästään eroon niistä tyypeistä!) ja iskivät nokan eteen meille laput täytettäväksi, että saavat käyttää ohjelmassaan meistä kuvattua materiaalia. Oli ihan tipalla, että jätän sen täyttämättä. Ohjelma luultavasti esitetään kolmen, neljän kuukauden sisään. Mulle on tässä viime päivinä selvinnyt, että se National Geographic on vissiin oikein joku tv-kanava. Mihinhän sitä on taas tahtomattaan päänsä pistänyt?!

Illalla ahkeroin taas sen verran, että sain kirjoitettua viikon päiväkirjan koneelle. Lähetin sen myös samalla kaikille.

Kalastuskunnan kuulumisia

Kesä on taas niin pitkällä, että on aika tehdä yhteenvetoa kuluvan (kuluneen) kesän kalastusasioista. Kevät oli aikainen, Livojoki vapautui jääkannesta 27. päivänä huhtikuuta (Pellikanmutka), siis varhaisin jäidenlähtö sitten vuoden 1950 ja jäät lähtivät niin pienellä tulvalla, että enpä muista vastaavaa. Hauki rantautui kudulle silti lähes tavalliseen tapaan, kooltaan eivät olleet kehuttavia. Ahveniakin tarttui verkkoon, mutta vähemmän, kuin parina edellisenä keväänä. Lahnoja olisi taas ollut aivan haitaksi asti, mutta otin verkot seinälle heti kutuajan alettua.

Muutenkin verkkopyynti sovittiin lopetettavaksi jo juhannukselta merilohien istutusten vuoksi, mutta mitenkä siinä taas kävikään niiden vaelluslohien istutuksen kanssa. Aivan tuoreinta tietoa minulla ei asioista olekaan, mutta elokuun alun tieto oli, että Iijokisuulla Raasakan padon alapuolella pyynnissä olleeseen RKTL:llän paunettiin oli uinut vain seitsemän lohta, jotka siirrettiin Maalismaan voimalan

alapuolelle ja näillä radiolähettimin varustetuilla lohilla pyritään tutkimaan, mihin kohtaan tulevan kalaportaan alapään sijainti tulisi laittaa, että mahdolliset nousulohet sen parhaiten löytävät. Jos viime kesän lohisaaliit olivat heikkoja koko Perämereen laskevien jokien suulla niin tänä kesänä näyttääkin jo sille, että Iijokeen leimautuneet lohet loppuvat Itämerestä aivan kokonaan. Se ainakin on jo varmaa, ettei Livojokeen siirretä tänä kesänä yhtään ainoaa lohta. Samalla se merkitsee sitä, että juhannukselta alkanut verkkopyyntikielto raukeaa.

Kalastuslupien myynti lähti keväällä ihan lupaavasti käyntiin ja keskikesällä oltiin aivan edellisen vuoden tasolla. Usein toistuvat kesätulvat ovat vaikuttaneet lupamyyntiin niin, että jäädään hieman edellisistä vuosista, Kalastusalueelta tulevat kalastuskorttipalautukset (omistajakorvaukset) ovat tuplautuneet edellisestä vuodesta ja kulupuolellakaan ei ole odotettavissa mitään ihmeenpää, joten tilinpäätös tulee olemaan taas reilusti plussan puolella.

Kesäpilkkiiviikon onkikilpailu saatiin viedä läpi hienon kesäsään vallitessa ja hieman kesätulvassa oleva joki antoi saalista kohtalaisesti. Onkijoita oli kait ihan ennätysrunsaasti, mutta onkitapahtumasta lienee oma juttunsa toisaalla tässä lehdessämme joten ei siitä tämän enempää. Tai sentään muutama pieni yksityiskohta. Sanonta, että kehitys kehittyy, pitää näköjään paikkansa. Kalansaaliiden mittauksessa oli sama vakioporukka, kuin edellisinäkin vuosina, mutta Aaro oli rakentanut aivan uuden mittalautasysteemin. Harmi, että oli patentoinut laitteensa, ettemme Kaukon kanssa lähtisi kopioimaan sitä. No, eiköhän me päästä ensi kesään mennessä sopimukseen lisenssisopimuksesta, että voimme tehdä samanlaiset mittalaitteet.

Livojoen rapukannan tilasta en ehtinyt saamaan tähän kirjoitukseen tietoja. Yhden ravustajan merrat ovat olleet koepyynnissä, mutta tulos ei ole vielä tiedossani. Viime kesän koeravustus ei antanut ollenkaan saalista, mutta ajankohta ei ollut saaliin saannin kannalta otollinen.

Toivotaan nyt loppukesäksi ja syksyksi hyviä ilmoja ja toivotaan, että sateet pysyisivät kohtuullisina, että säästyttäisiin koko loppukesän vaivanneista tulvista. Kuten jo aikaisemmin mainitsin, vaelluslohien siirtoistutukset eivät ole verkkopyynnin esteenä, joten, ketä vain kiinnostaa verkkopyynti, niin verkot saa laittaa pyyntiin.

Hyvää loppukesää ja syksyä kaikille!

Kalastuskunnan puolesta,

Onkikilpailujen tulokset

Nuoret alle 15-v

1. Elias Tuohimaa, 80 cm
2. Juha Salmela, 78,5 cm
3. Veikka Illikainen, 63 cm
4. Elina Puhakka, 58 cm
5. Chali Kela, 50 cm
6. Tuukka Murtoniemi, 36 cm
7. Ossi Puhakka, 26 cm
8. Niko Perttu, 16 cm
9. Selenä Stenius, 13,5 cm
10. Chai Kela, 11 cm
11. Tawan Kela, 0 cm
Sara Lundqvist, 0 cm
Laura Pavic, 0 cm

Naiset

1. Ensi Aikio, 4 m 64 cm
2. Helinä Jakkila, 3 m 93 cm
3. Taimi Knuutinen, 3 m 60,5 cm
4. Lea Mattus, 1 m 67 cm
5. Sirkka Meskanen, 1m 19 cm
6. Anna-Leena Kaunisto, 80 cm
7. Terttu Kuokkanen, 56,5 cm
8. Ritva Murtoniemi, 45 cm
9. Kirsti Pätsi, 44 cm
10. Marja Leinikka, 41 cm
11. Helga Särkiaho, 35 cm
12. Laila Mustonen, 32 cm
13. Pirkko Lappalainen, 21,5 cm
14. Leena Stenius, 0 cm

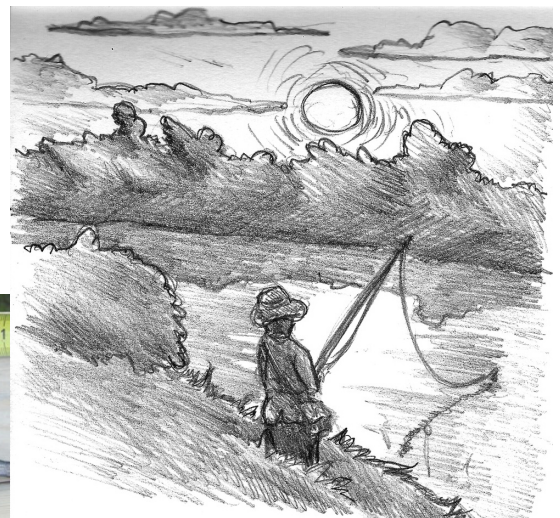
Miehet

1. Martti Knuutinen, 9 m 48 cm
2. Esko Huhtaniemi, 5 m 49 cm
3. Pekka Kurttila, 5 m 15 cm
4. Pentti Leppänen, 3 m 62 cm
5. Heikki Rutanen, 3 m 13 cm
6. Veikko Meskanen, 3 m 9 cm
7. Pekka Tuomainen, 2 m 81 cm
8. Mertsä Stenius, 2 m 65 cm
9. Tauno Laakso, 1 m 53 cm
10. Esa Ontero, 1 m 40 cm
11. Kari Turunen, 1 m 29 cm
12. Hans Mattus, 1 m 13,5 cm
13. Osmo Leinikka, 96 cm
14. Paavo Mustonen, 51 cm
15. Pentti Stenius, 40 cm
16. Arto Stenius, 22 cm
17. Markku Illikainen, 18 cm
18. Kalevi Kela, 16,5 cm
19. Rauno Leppänen, 0 cm
Kari Kela, 0 cm
Vesa Salmela, 0 cm

Tänäkin vuonna Livon onkikilpailut olivat Kesäpilkin oheistapahtumana. Onkijoita olikin kertynyt leikkimieliseen kilpailuun sekä kesäpilkkijöistä, kyläläisistä, mökkiläisistä että eräleiriläisistä yhteensä 49 hlöä. Entisen tavan mukaan kaloja ei punnittu, vaan ne mitattiin. Pisimmän ”korren” tänä vuonna veti Martti Knuutinen, jonka saalis oli melkein 10 metrin pituinen!

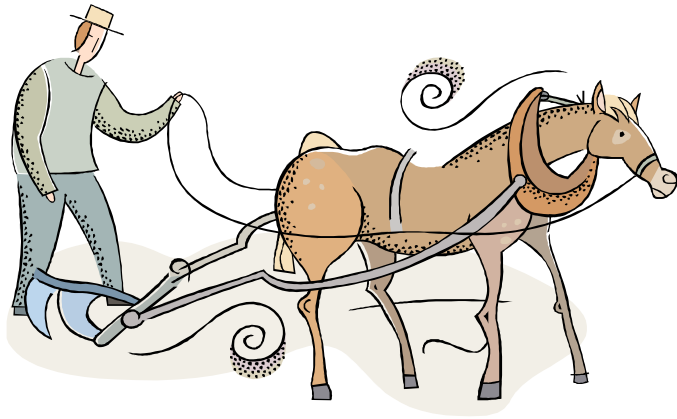

Valokuvat
Virve Stenius

Jäässä kun Tomperin hevonen ja Niinpä tietenni, että Ville karhihtee

Niinkuin otsakkeesta voi epäillä, niin nyt mennään syvemmälle Livon historiaan kuin normaalissa historian kirjoituksessa. Tuo sananpaukaus on jostain jäänyt kukkumaan mieleen ja lienee peräisin siitä, kun Tomperi-niminen mies ajoi heinäkuorman kanssa Pertunputaalla ja sitten kävikin niin, että hevonen teki tenän eikä suostunut liikkumaan metriäkään. Siitä sitten vakiintui sanonta semmoiseen tilanteeseen, kun ei oikein mitään tapahtunut eikä mikään onnistunut.

Villelle, kuka Ville lienee ollutkaan, karhihtemishomma oli vissiin vähintäänkin vastenmielistä ja saattoipa olla niinkin, että se oli aina Villen hommia. Siitähän sitten jäi sananlasku, että jos isäntä käski renkiä tai poikaansa epämieluisaan työhön, niin vastaus oli helpostikin, että ”Niinpä tietenni, että Ville karhihtee”.

Hevosesta tuli mieleen pari muutakin tapausta, jotka itsekin muistan kuuskytluvulta. Kerran oli Laineen hevonen painunut Vihtapuruolla liejuun ja Harjun Martti sen oli törmiä myöten kävellessään huomannut. Sinne sitten hälytettiin kylän miehiä, kun Laineessa ei ollut ketään kotona. Minä mukana, alle 10 v. Hevonen saatiin ylös ja pantiin riihipellolle köyteen. Juutisen Jaakko sitten lähti sitä siirtämään Laineeseen, mutta sai aika komeat lennot, kun hevonen ei ollutkaan oikein yhteistyöhaluinen. Homma kyllä sitten onnistui lopulta.

Juutisessa oli tapana päästää hevonen irti piehtaroimaan työpäivän jälkeen ja sitten houkutella appeella talliin. Pertun Sakari päästi kerran oman hevosensa Juutisen Sirkulle kaveriksi Juutisen pihalla, mutta tekikö outo paikka, vai mikä, että sepä lähtikin karkuun. Siinäpä sitä olikin pyytämistä, kun hevonen pääsi villiintymään, mutta kyllähän se lopulta saatiin kiinni, kun se sai aikansa juoksennella.

Tässä sitä olisikin kovasti touhua historiasta kiinnostuneille hommata vähän erilaista tietoa Livolta ajasta ennen nykyaikaa. Nyt vielä olisi elossa haastateltavia, joilta voisi saada talteen monenlaisia ”sananpaukauksia”, sutkauksia sekä tarinoita, jotka eivät virallisessa historiankirjoituksessa välttämättä näy.

Aaro J.

Kesänalkajashartaus

Kesänalkajashartaus alkoi tänä vuonna hieman jännittävässä tunnelmissa, sillä vs. kirkkoherra Kimmo Helomaa ja kanttori Jukka Jaakkola saapuivat hartauksen pitoon LIIAN hyvissä ajoin, sillä he tulivat paikalle jo tuntia aikaisemmin, kuin mitä hartauksen oli ilmoitettu alkavan.... Ja koska kirkkoherralla ja kanttorilla oli kiire seuraavan tilaisuuteen Ulla joutui soittelemaan hartauskansaa yksitellen paikalle. Osa kerkesikin hartauksen alkuun, mutta osa vasta hartauskahveille...

Hartausväkeä, Jukka Jaakkola sekä Kimmo Helomaa

Väärinkäsityksistä huolimatta Livon kesäkauden oli jälleen tästä perinteestä hyvä alkaa!

Livolla kulkevien linja-autojen aikataulut

Livo - Pudasjärvi

Ajopäivät	Lähtö	Perillä	Voimassa	Kesto	Linja/Vuoro
Koulu Nevakivi Oy	08:05	08:45	21.10.2011 asti 31.10. – 22.12.2011 3.1. – 2.3.2012 12.3. – 1.6.2012	00:40	vakio Pudasjärvi - Pärjänsuo – Livo - Pudasjärvi
M-P, +++ Nevakivi Oy	08:25	08:55	24.10. – 28.10.2011 23.12.2011 – 2.1.2012 5.3. – 9.3.2012	00:30	vakio Sarajärvi - Pudasjärvi
Koulu Nevakivi Oy	14:00	14:40	21.10.2011 asti 31.10. – 22.12.2011 3.1. – 2.3.2012 12.3. – 1.6.2012	00:40	vakio Ruuhensuo - Pudasjärvi
M-P, +++ Nevakivi Oy	14:25	15:00	24.10. – 28.10.2011 23.12.2011 – 2.1.2012 5.3. – 9.3.2012	00:35	vakio Ruuhensuo - Pudasjärvi
Koulu M – To Nevakivi Oy	15:55	16:35	21.10.2011 asti 31.10. – 22.12.2011 3.1. – 2.3.2012 12.3. – 1.6.2012	00:40	vakio Pudasjärvi – Livo – Pärjänsuo - Pudasjärvi

Pudasjärvi - Livo

Ajopäivät	Lähtö	Perillä	Voimassa	Kesto	Linja/Vuoro
Koulu Nevakivi Oy	7:25	8:05	21.10.2011 asti 31.10. – 22.12.2011 3.1. – 2.3.2012 12.3. – 1.6.2012	00:40	vakio Pudasjärvi –Pärjänsuo – Livo - Pudasjärvi
Koulu Nevakivi Oy	11:45	12:15	21.10.2011 asti 31.10. – 22.12.2011 3.1. – 2.3.2012 12.3. – 1.6.2012	00:30	vakio Pudasjärvi - Ruuhensuo
M-P, +++ Nevakivi Oy	12:15	12:45	24.10. – 28.10.2011 23.12.2011 – 2.1.2012 5.3. – 9.3.2012	00:30	vakio Pudasjärvi – Ruuhensuo
Koulu P Nevakivi Oy	15:00	15:30	21.10.2011 asti 31.10. – 22.12.2011 3.1. – 2.3.2012 12.3. – 1.6.2012	00:30	vakio Pudasjärvi - Sarajärvi
Koulu M – To Nevakivi Oy	15:00	15:55	21.10.2011 asti 31.10. – 22.12.2011 3.1. – 2.3.2012 12.3. – 1.6.2012	00:55	vakio Pudasjärvi – Livo – Pärjänsuo - Pudasjärvi

M-P Maanantaista perjantaihin
Koulu Koulupäivinä maanantaista perjantaihin
Koulu P Kouluperjantaisin

Koulu M – To Koulupäivinä maanantaista torstaihin
+++ Koulujen kaikkien lomien aikana

Aikataulut koottu internetsivuilta: www.matkahuolto.fi

LASTENNURKKA

Raparperin alla

Äidin kasvimaalla, raparperin alla
sammakolla koti oli kultainen.
Vilpas lehtikatto, alla multamatto,
hirsiseinä vihreä ja punainen.

Hämärä, vihreä, sammakon mielest on viihtyisä.
En mä siedä kuumaa, sammakko se tuumaa
raparperin lehden alla hymyillen.

Äiti puuron laittoi, raparperin taittoi,
seinähirret rusahtaen katkeaa.
Sammakko se loikki pihanurmen poikki,
viinimarjapensaas alle katoaa.

Ai, ai, hyi, säikähtyi äiti ja kirkaisten peräänäntyi.
Yksi varsi jäikin, hyvähän on näinkin.
Sammakko se päivänvarjon siitä saa.

Siiliaskartelu

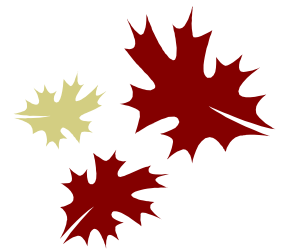
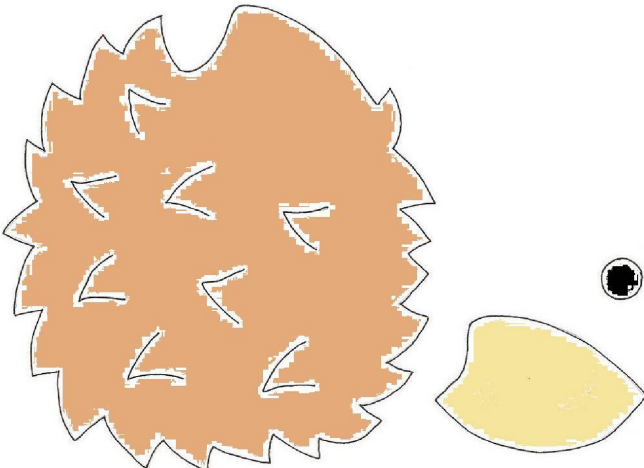
Suurena kaava paperille ja leikkaa siilin vartalo ruskeasta pahvista. Siilin kuono-osa leikataan vaaleanruskeasta pahvista ja nenä mustasta pahvista tai huovasta. Piirrä kuono osaan siilille silmä ja suu. Liimaa siilin vartaloon leikkaamasi osat. Siilin vartalon piikit voi leikata auki, jolloin siilistä saa kolmiulotteisemman näköisen.

Siili ja kastemato

Ai ai ai, kastutaan, siiliäiti juoksee. Lapsiaan sukkelaan vie se kuusen luokse.

Ai ai ai, kastutaan, kastemato kaivaa. Mullassaan toivoo vaan: sataisipa aina!

Ai ai ai, kastutaan, siiliäiti juoksee. Lapsiaan sukkelaan vie se kuusen luokse.

Mukavaa syksyä
kaikille lastennurkan lukijoille!

Hierontaa

Puhakan Puristus puristaa syksyllä 2011:

Tiistai 13.9. klo 10 – 19
Keskiviikko 14.9. klo 9 – 18
Torstai 15.9. klo 10 - 17

Keskiviikko 12.10. klo 10 – 19
Torstai 13.10. klo 9 – 18
Perjantai 14.10. klo 10 - 17

Tiistai 8.11. klo 10 – 19
Keskiviikko 9.11. klo 9 – 18
Torstai 10.11. klo 10 - 17

Keskiviikko 7.12. klo 10 – 19
Torstai 8.12. klo 9 – 18
Perjantai 9.12. klo 10 - 17

Hieronnat maksavat:

- osahieronta (30 min) 20 €
- puolihieronta (50 min) 25 €
- kokovartalohieronta (90 min) 40 €

HUOM:

vuoden 2008 alusta on tullut käyttöön peruutusmaksu eli varatun hieronta-ajan peruutus tulee tehdä viimeistään yhtä vuorokautta aikaisemmin. Jos aikaa jää perumatta, lähetetään peruutusmaksu, mikä on osahieronnasta 10,00 euroa, puolihieronnasta 12,50 euroa ja kokohieronnasta 20 euroa.

Ajanvaraukset voitte tehdä Livokas ry:n kautta (p. 050 – 5520 280), käymällä Livokkaan kioskillä tai soittamalla suoraan minulle (p. 040 – 592 3292).

Anne

Livon koululla jätteen aluekeräyspiste

Pudasjärven kaupunki on perustanut Livon koululle roskien aluekeräyspisteen. Aluekeräyspisteellä tarkoitetaan kaupungin ylläpitämää keräyspaikkaa, jonne voi jättää asumisessa syntyvää sekajätettä. Käyttöoikeuden aluekeräyspisteeseen saa, kun maksaa jätehuollon vuosimaksun ja perusmaksun kaupungin tilille. Avaimen aluekeräyspisteeseen saa kaupungintalon teknisestä toimistosta maksun maksettuaan.

Livokkaan hallitus on kokouksessaan 17.7.2011 antanut kaupungille luvan perustaa aluekeräyspisteen Livon koulun tontille sillä ehdolla, että se ei aiheuta haittaa Livokas ry:n kiinteistön muulle käytölle. Kaupungin tulee myös vastata pisteen ylläpidosta ja siisteydestä. Ehtona on myös, että sekajätteessä ei saa olla mukana biojätettä.

Aluekeräyspisteen jäteasiat ovat toimitettu Livon koululle, mutta niiden ylläpidosta ja siisteyden huolehtimisesta tai ohjeista niiden käyttämiseen emme ole saaneet tarkempaa selvitystä. Pyrimmekin saamaan seuraaviin Livon Sanomiin tarkempaa tietoa aluekeräyspisteen toiminnasta.

Ilmoitustaulu

- ✓ Seuraava Livon Sanomat ilmestyy jouluksi. Jos haluat kirjoituksesi yms. lehtemme, toimita se Tietotuvalle **marraskuun 24. päivään** mennessä. Toivoisimme juttujen tulevan ajoissa lehden teon helpottamiseksi. Jos Sinulla on jotain kysyttävää, ota yhteyttä Minnaan.
- ✓ Kirppiksen tilitys- ja vaihtopäivät ovat syksyllä ja talvella 2011: **la 10.9, la 1.10., la 22.10., la 12.11., la 3.12. sekä 17.12.2011. Pieniä muutoksia voi vielä tulla. Kannattaa tarkistaa netistä tarkat päivät.** Lisätietoja sekä varauksia kirpputorille ja suoramyyntiin voit kysellä Minnalta (040 - 504 9663).
- ✓ Livon Sanomien joululehdessä on jälleen mahdollisuus lähettää joulutervehdyksiä. Jos haluat tervehdyksesi lehteen, toimita se/ne Tietotuvalle **marraskuun loppuun** mennessä.
- ✓ Livon vesiosuuskunta tiedottaa: Vesiosuuskunnalla on vaihtunut toimitusjohtaja keväällä, kuten mittareita lukiessa saattoi havaita. Jarmon saappaissa jatkaa Sonja Törmänen, p. 044 - 9996 309, johon voi olla yhteydessä vesiasioiden niin vaatiessa.
- ✓ Nyt löydät Livokas ry:n myös facebookista! *Löydät* ajankohtaiset tiedot *meistä* ja tapahtumistamme *Facebookissa*. Käy kertomassa *meille* terveisesi! *Löydät meidät Facebookista* www.facebook.com.
- ✓ Muistaahan kaikki, että Livon koululla on useamman vuoden jo toiminut Pudasjärven apteekin alainen lääkekaappi! Lääkekaapista löydät mm. särkylääkkeet, allergialääkkeet ja perusvoiteet. Kannattaa tulla tutustumaan ja ostamaan, sillä näin tuet lääkekaapin säilymistä kylällämme!
- ✓ Ihmisten toivomuksesta Livokas pisti tänäkin kesänä romunkeräyksen pystyyn. Kiitos kaikille romua tuoneille, sitä kertyikin jälleen melkoinen määrä! Keräys on nyt saatettu päätökseen 31.8.2011. Katsoimme jälleen ensi kesänä uudelleen onko keräykselle tarvetta.
- ✓ Saisimmeko kerättyä yhdelle paperille livonseudun tervahaudat?! Pyydämme tervahautoista tietäviä ilmoittamaan Koululle tai Livokkaan sähköpostiin missä tietää tervahautoja olevan. Olisi myös hyvä, mikäli muistista löytyisi tarinoita tai muita tietoja tervahautoista: kuka/ketkä kyseistä tervahautaa on käyttänyt, milloin sitä on käytetty viimeksi jne.?
- ✓ Kaavoitus etenee: Livojokivarren kaavoituksen perusselvitykset ovat työn alla. Luontoselvitykset ovat loppusuoralla ja Museovirasto on aloittanut muinaismuistokartoituksen kaavoitettavalle alueelle. Kaavoitukseen liittyvä yleisötilaisuus järjestetään näillä näkymin syys - lokakuussa Livolla.
- ✓ Löytyisikö Kurenalta innokasta Livon Sanomien jakajaa?! Jos olet kiinnostunut auttamaan, niin ota yhteyttä Minnaan.
- ✓ Kaikki lehden hienot mustavalkopiirroksiset ovat Jarkko Tarujärven käsialaa!
- ✓ Mikäli Sinulla olisi aiheideoita Ikäihmisten lomapäiville, pyydämme Sinua ottamaan yhteyttä Livokkaan hallituksen jäseniin ja kertomaan ideoistasi.

Palveluita

Maan-, soran- ja puunajoa, lumitöitä

Yrjö Perttu 0400 – 917 950

Sisustus(laatoitus)- ja kirvesmiestyöt, puunajo, polttopuuta

Jarmo Puhakka 0400 – 805 601

Poronlihaa

Eero Niemi 040 – 511 9266

Taksi

Sami Konttila 040 – 537 4668

Rakennuspiirustukset (mökkit, saunat, asuinrakennukset)

Eero Niskasaari 0400 – 243 158

Hiusten leikkaus, luomuperunaa

Anni-Inkeri Törmänen 040 – 545 7162

Sahaus, puutavara, polttopuut, muhat, puunajo

Kauko Juutinen 0400 – 294 454 Tarmo Tolonen 0400 – 188124

Traktori- ja kaivurityöt

Pekka Törmänen 040 – 535 5834

Livojoki Camping

Ranuantie 1405, 044 - 272 2230

Mansikoita, perunoita

Hannu Nissi 040 - 414 6118

LVI- työt

Urpo Uusi-Illikainen 040 – 523 6683 Esa Uusi-Illikainen 0400 – 697 176

Leivonnaisia, kakkuja

Ulla Salmela 040 – 526 1897

Saha- ja höylätavaraa, polttopuuta

Arvo Laakkonen 040 – 5491348

Hierontaa

Koulutettu hieroja Anne Puhakka 040 – 592 3292

Rahtikuljetukset ja maansiirto

Matti Luokkanen 040 – 586 2067

Kulkurin Hopeapuoti Ay

Minna 045 – 631 6361 Tiina 040 – 503 2891 Liisa 0400 – 496 107

www.kulkurinhopeapuoti.com

Kotikampaamo Ritun hius

Hakosaarentie 11, Livo

Ritva Murtoniemi 050 - 355 0943

Livolla tapahtuu

Parittomat viikot pe klo 13.10 – 13.30
Kirjastoauto Livon koululla

Ma 5.9. – 14.11.2011 klo 19.15 – 20.00
Kansalaisopiston zumba Livon koululla
- vetäjänä Katja Järvenpää

Alkaen to 8.9.2011 klo 19 –
Kuntoklubi Livon koululla
- vetäjänä Sonja Törmänen
- kertamaksu 2 €/kerta tai koko syyskausi 15 €

Ti 13. – To 15.9.2011
Hieroja Livon koululla

Alkaen ti 20.9.2011 klo 17.00 –
Seurakunnan lasten ja nuorten kerho Livon koululla
-vetäjänä Anne Puhakka ja Vilja-Elina Törmänen

Ti 20.9.2011 klo 18.00 – 20.00
YVA-menettelyä koskeva yleisötilaisuus Livon koululla. Tilaisuus alkaa klo 17.30 kahvitarjoilulla.
- Asiasta ovat kertomassa YVA-yhteysviranomaisen (Pohjois-Pohjanmaan ELY-keskus), hankkeesta vastaavan (Vapo Oy) ja YVA-konsultin (Ramboll Finland Oy) edustajat.

Pe 23.9.2011 klo 18 –
Livon paliskunnan porokokous Livon koululla

La 24.9.2011 klo 12 –
Perhekahvila yhdessä Perhekeskisyhdistyksen kanssa Vitikkosaaren laavulla
- lähtö Livon koululta

La 24.9.2011 klo 15 -
Hirvenmehtuun avajaiset Hirvikodalla
- tarjolla hernekeittoa

Ma 26.9.2011 klo 10.00 – 13.00
Perhekerho Livon koululla

Ti 27.9.2011 klo 12 – 14
Terveystieteiden vastaanotto Livon koululla

To 29.9. – 15.12.2011 klo 17 – 18.30
Kansalaisopiston piirustuskurssi Livon koululla
- vetäjänä Jarkko Tarujärvi

Ke 5.10.2011 klo 11 -
Ikäihmisten lomapäivä Livon koululla

Su 9.10.2011 klo 12 –
Livokas ry:n yleinen kokous Livon koululla

Ma 10.10.2011 klo 10.00 – 13.00
Perhekerho Livon koululla

Ke 12. – Pe 14.10.2011
Hieroja Livon koululla

Ti 25.10.2011 klo 12 - 14
Terveystieteiden vastaanotto Livon koululla

Ke 26.10.2011 klo 11 -
Ikäihmisten lomapäivä Livon koululla

Ma 7.11.2011 klo 10.00 – 13.00
Perhekerho Livon koululla

Ti 8. – To 10.11.2011
Hieroja Livon koululla

Su 13.11.2011 klo 12 -
Isänpäiväkahvittelut Hirvikodalla

Ma 14.11.2011 klo 10.00 – 13.00
Perhekerho Livon koululla

La 26.11.2011 klo 11 –
Perhekahvila yhdessä Perhekeskisyhdistyksen kanssa Livon koululla

Ti 29.11.2011 klo 12 - 14
Terveystieteiden vastaanotto Livon koululla

Ke 30.11.2011 klo 11 –
Ikäihmisten lomapäivä Livon koululla

Ma 5.12.2011 klo 10.00 – 13.00
Perhekerho Livon koululla

Ke 7 – Pe 9.12.2011
Hieroja Livon koululla

Su 11.12.2011 klo 14 -
Kauneimman joululaulut joulupuurolla Livon koululla (päivä vahvistamatta)

Kauppispojat kauppaavat kauppa-autostaan Livolla maanantaisin ja torstaisin

Osa tapahtumista on vielä lopullisesti lukkoon lyömättä, joten tapahtumien päivämäärät ja aiheet voivat vielä muuttua!

Muistakaa siis seurata ilmoitustauluja, sillä tapahtumakalenteri elää jatkuvasti!

